



NE MOJIH, AMPAK NJENIH PETDESET LET

avtorja:

Nick Jokič, 9. razred

Pina Umek, 9. razred

mentorici:

Helena Klemen - predmetna učiteljica razrednega pouka

Mateja Hrastnik - profesorica slovenskega jezika in zgodovine

Mestna občina Celje,
Mladi za Celje

Celje, 2009



Ne mojih, ampak njenih petdeset let

Šifra: PETDESET

Mestna občina Celje,
Mladi za Celje

Celje, 2009

Kazalo

I.	Povzetek	5
II.	Uvod	6
III.	Populacija otrok v petdesetih letih	9
III. 1.	Grafični prikaz števila učencev v 50. letih	9
III. 2.	Analiza rezultatov	12
IV.	Beseda ravnatelja	13
IV. 1.	Ravnatelj prof. Jože Berk - Na strehi šole, ki jo vodim.....	13
IV. 2.	Upokojena gospa ravnateljica Erna Kremenšek.....	19
V.	Spomini.....	27
V. 1.	Hrastnik. Zora - uvod.....	27
V. 2.	Mag. Aleksander Žižek	28
V. 3.	Dr. Iztok Podbregar general	36
V. 4.	Dr. Simona Veninšek - Kajba	38
V. 5.	Dalibor Zupančič, slikar	41
V. 6.	Mag. Majda Potrata, poslanka	52
V. 7.	Margareta Juteršek, upokojena učiteljica	54
V. 8.	Marjanca Kovačič	58
V. 9.	Nick Jokič	67
V. 10.	Hrastnik Zora – zaključek	69
VI.	Franc Planinšek, kmet - intervju	70
VII.	Sodelovanje šole s krajem	72
VIII.	Zaključek	74
IX.	Literatura	76
X.	Zgoščenka	77

Kazalo slik

Slika 1.....	8
Slika 2.....	13
Slika 3.....	16
Slika 4.....	19
Slika 5.....	21
Slika 6.....	23
Slika 7.....	25
Slika 8.....	29
Slika 9.....	36
Slika 10.....	40
Slika 11.....	42
Slika 12.....	47
Slika 13.....	55
Slika 14.....	75

I. POVZETEK

"Da bi uspeli, morate biti pripravljeni, da zgrabite priložnost, ko se pojavi. Zapomnite si, da se štiri stvari nikoli ne vrnejo: izgovorjena beseda, izstreljena puščica, življenje, ki je minilo, in zamujena priložnost." (Og Mandino)

Pomembne osebnosti, s katerimi smo stopili v stik tekom izdelave raziskovalne naloge, to misel zagotovo dobro poznajo. In ko šola praznuje svoj petdeseti rojstni dan, je prav, da se s svojimi dosežki pohvali in širši javnosti predstavi te uspešne ljudi, ki so vzgojo in izobraževanje osvajali ravno v njej. Če pa poznamo dejstvo, da so med bivšimi učenci ne samo znani Celjani, temveč tudi znani Slovenci, potem zagotovo lahko trdimo, da je šola kvalitetna.

Skupno mnenje vseh, ki so nam zaupali spomine na šolo, je, da so Osnovno šolo Hudinja obiskovali s ponosom, da jim je dala dobro popotnico za življenje, saj jih je marsičesa naučila, predvsem pa so povedali tudi, da so jih učili učitelji, ki so svoje delo opravljali z dušo, entuzijazmom in veseljem.

II. UVOD

Ko se dandanašnji pripeljete s severne strani, bodisi z avtoceste, bodisi po stari cesti v mesto Celje, starodavno mesto, vam na desni strani piše Osnovna šola Hudinja. Če ste malo bolj pozorni, boste na marmorni plošči našli napis, na katerem piše, da je bila šola ustanovljena kot žarišče prosvete in napredka. Slovenci smo se ohranili na tem prepihu Evrope, na tem lepem koščku zemlje, bolj z besedo in prosveto, šele z generalom Maistrom in v II. svetovni vojni tudi z mečem. Na vse krivice, ki so nam bile prizadejane kot narodu, smo se mi maščevali s prosveto, kot je zapisal že pesnik Anton Aškerc, tudi doma v bližini Celja. Šolska zgradba je lepa, obnovljena – vidi se, da so njeni temelji zdravi in čvrsti. Je sestavni del kraja, brez nje kraj Hudinja ne bi bil to, kar je sedaj. Seveda sama zgradba ne pomeni uspešnosti, je le okvir neke slike, ki ji vsebino dajejo učitelji in vsi drugi zaposleni na šoli, ki dajejo šoli tonus, tisto potrebno napetost, da je šola drugi dom otrokom in hkrati prvi dom za pridobivanje kvalitetnega znanja in razvijanja nadarjenosti, ki jo ima vsak otrok, kakršenkoli že.

Pred petdeset in več leti slika na tem mestu ni bila takšna. Na mestu sedanje šole in parka so bile njive in travniki, tudi široke ceste, stanovanjskih blokov, trgovin in še mnogo drugega ni bilo. Ali je bilo lepše tedaj ali je sedaj, najbrž ni pomembno, saj se časi spreminjajo in z njim tudi mi, sopotniki časa.

Zanimivo je, kako so ljudje vedno strmeli k boljši omiki in izobrazbi, če pa so imeli še podporo v oblasti, se je to stremljenje pokazalo z ustanovitvijo šole. Šole pa ni brez učitelja, stoji in pade z njim.

Pregovora »Znanje je moč« in »Pamet je boljša kot žamet« odslikavata življenjsko izkušnjo o moči znanja in izobrazbe, materialno bogastvo se lahko sesuje, duhovno bogastvo – izobrazba in omika – redkeje, se pa lahko izrabita, kar pa je včasih še huje.

Po II. svetovni vojni se je pri nas začela industrializacija, začel se je nov tip proizvodnje dobrin. V Celju so začele nastajati na SV delu tovarne, ki so potrebovale delavce. Zato so začele nastajati nove soseske ali pa so se stare še bolj poseljevale. Z delavci so prišle družine in z njimi vred otroci. Državna oblast se je zavedala, da bolj izobraženi delavni ljudje znajo več in bolje narediti, zato je podpirala nastajanje šol. Pokazalo se je, da je upravičena nova šola na Hudinji, ki bi tudi kraju samem prinesla prosveto in s tem napredek vsakdanjega življenja.

V nalogi je opisana življenjska pot šole. Pri njenem nastajanju je sodelovalo mnogo ljudi, ki jih je vodila plemenita in poštena ideja in s tem tudi upanje v boljšo prihodnost njihovih in bodočih otrok.



Slika 1

Gradnja šolskega igrišča. Delo šolskih brigad na šolskem vrtu.

VIR: šolski foto arhiv

Kjer je volja, je tudi pot, je znana misel, ki se je tudi pri hudinjski šoli uresničila v polni meri. Take zavzetosti, prostovoljnega dela, navdušenja in sposobnosti so bili sposobni le takratni ljudje, ki so doživeli vojno in so znali napraviti vse, ki so hrepeneli po miru, po času, ko ne bo več govorilo orožje.

Imeli so vizijo, da bodo izobraženi in kultivirani ljudje znali preprečiti vzroke, ki bi svet potegnili v norijo.

Petdeset let šole je razmeroma dolga doba. Skozi presek tega časa se vidijo vzponi in padci, se vidi razvoj, pravilnost ali nepravilnost nekaterih odločitev. Vidi pa se tudi, da je bila odločitev o ustanovitvi šole vsekakor pravilna. Takrat je tudi mladina pomagala graditi šolo, da je lahko nato dolga leta do sedaj šolo gradila in vzgojila mladino. Takratna

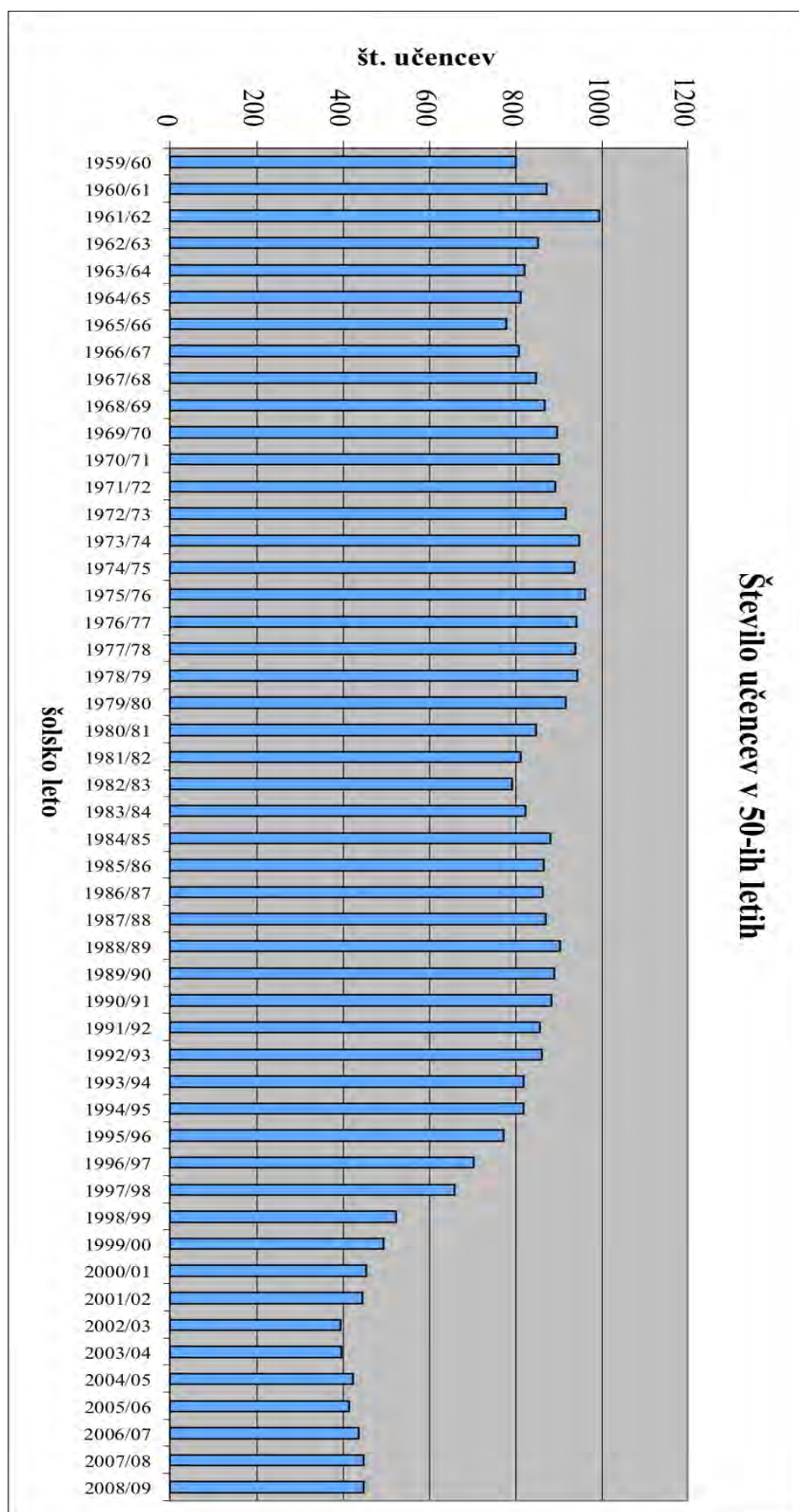
mladina je znala prijeti za orodje ter še z veseljem opravljala fizična dela. Takrat je delo še gradilo človeka, učenci so se veselili skupnih rezultatov. K sreči se je nekaj tega še ohranilo do današnjih dni.

III. POPULACIJA OTROK V PETDESETIH LETIH

III. 1. GRAFIČNI PRIKAZ ŠTEVILA UČENCEV V 50. LETIH

ŠOLSKO LETO	ŠTEVILO UČENCEV
1959/60	802
1960/61	872
1961/62	995
1962/63	854
1963/64	823
1964/65	814
1965/66	779
1966/67	809
1967/68	848
1968/69	868
1969/70	897
1970/71	902
1971/72	894
1972/73	917
1973/74	948
1974/75	937
1975/76	961
1976/77	943
1977/78	939
1978/79	945
1979/80	918
1980/81	848
1981/82	813

1982/83	793
1983/84	825
1984/85	881
1985/86	867
1986/87	865
1987/88	870
1988/89	905
1989/90	891
1990/91	885
1991/92	857
1992/93	861
1993/94	820
1994/95	819
1995/96	774
1996/97	704
1997/98	660
1998/99	523
1999/00	496
2000/01	455
2001/02	447
2002/03	395
2003/04	396
2004/05	424
2005/06	415
2006/07	437
2007/08	448
2008/09	448



III. 2. ANALIZA REZULTATOV

Pogled na grafikon – histogram ima tri maksimume in tri minimume v teh petdesetih letih.

Začetni vrh v šolskem letu 1961/62 je razumljiv, saj je bila nova šola še v nastajanju, vse je v njej vrelo in ustvarjalnost vseh je bila na višku. Šola je dobila ime. Prostori v njej so bili lepši kot marsikje učenčevi domovi. Takrat je bilo to še res. Po štirih letih so se zadeve umirile, šola doživi prvo resno opozorilo, da za šolo ni pomembna samo šolska stavba in oprema, ampak tudi vsebina, odnosi med udeleženci pouka, kvaliteto pouka, tudi način ocenjevanja. Hudinjska šola je imela vedno dobre ravnatelje, ki so znali voditi učiteljski kolektiv in so pravočasno zaznali, kje v učnem delu škriplje. Seveda je vsak na novo izvoljen ravnatelj potreboval nekaj časa, da je znal uspešno uravnavati učni proces in vzdušje v šoli. Iz grafikona se tudi opazi, da je značilna doba med dvema maksimuma številu otrok v šolskem letu približno šestnajst let, podobna je pa tudi značilna doba med sosednjima minimuma številoma otrok v šolskem letu tudi približno sedemnajst let. Če to upoštevamo, bi število otrok v vsakem šolskem letu naraščalo vse do leta 2020. To so seveda zelo enostranske ocene, ki upoštevajo samo dosednji pregled in bolj matematično sklepanje.

Življenje je k sreči ali pa nesreči mnogo bolj dovzetno za mnoge, premnoge vplive. Prav je tako, zato pa sta življenje in prihodnost tako vznemirljiva, ker sta skrivnostna.

Seveda pa je treba v planiranju dela v prihodnosti upoštevati podatke v preteklosti in sedanjosti. Dani grafikon namreč kaže rahel

porast števila šolajočih otrok na šoli in s tem tudi napoved vedrejših in optimističnih časov.

IV. BESEDA RAVNATELJA

IV. 1. RAVNATELJ PROF. JOŽE BERK – NA STREHI ŠOLE, KI JO VODIM



Slika 2
prof. Jože Berk
ravnatelj
(Vir: šolski foto arhiv)

V letu 2009 Osnovna šola Hudinja praznuje 50. obletnico. Obletnica šole je prav poseben praznik in tako lepega jubileja smo iskreno veseli, saj smo v vseh preteklih letih sledili menjavi generacij in vsako leto znova ugotavljali, koliko uspešnih delavcev, podjetnikov, znanstvenikov, umetnikov, športnikov ... izhaja iz naših šolskih klopi. Veseli smo njihovih uspehov, dosežkov in uveljavitve v poklicnem in osebnem življenju, saj je to potrditev, da smo jim dali ne samo znanje, ampak tudi vzgojo ter druge osebnostne kvalitete, ki so potrebne v

življenju. Obletnica je hkrati priložnost, da si vzamemo čas in v miru pogledamo dosežene rezultate, ki bodo lepa osnova za delo v prihodnjem obdobju – obdobju do naslednje obletnice. Še posebej ob pomembnejših obletnicah pa se radi spomnimo tudi različnih dogodkov iz preteklosti, ki so se nam na poseben način vtisnili v spomin ali pa celo zaznamovali naše življenje.

Se spomnite svojega prvega dne v službi? Zagotovo ja. Vsi se ga spomnimo, saj je to velik korak in eden pomembnejših dogodkov v življenju vsakega človeka.

Ste morda svoj prvi delovni dan v službi preživel tako, da ste se sprehajali po strehi svojega podjetja? Zagotovo ne. Če bi se, bi kasneje lahko postali direktor tega podjetja. Ne verjamete?

Bil je 22. avgustavnega leta 1986. V Celje sem se pripeljal z vlakom, saj takrat svojega avta seveda še nisem imel. Na Osnovno šolo Hudinja, kamor sem bil sprejet v službo za poučevanje matematike in fizike, sem prišel debelo uro prezgodaj. Nisem si mogel dovoliti, da bi prvi dan v službi morda celo zamudil na razgovor pri tedanjem ravnatelju šole, g. Adiju Marčiču. Ob dogovorjeni uri, ob 8. 30, sem bil v pisarni in z velikim pričakovanjem čakal, kaj mi bo povedal ravnatelj. Spomnim se, da je namen naredil močan vtis, saj je bilo opaziti, da mu šola, ki jo vodi, veliko pomeni in vse, kar je pripovedoval, je govoril z veliko žara. Vseh podrobnosti pogovora se seveda ne spomnim več, saj je od tega skoraj 23 let, toda močno mi je ostalo v spominu, da je kar naenkrat, sredi razgovora, rekel, da bova sedaj šla skupaj na streho šole in da mi bo

pokazal šolski okoliš in šolski vrt. Ves presenečen sem mu sledil. Skupaj sva šla v tretje nadstropje šole in se povzpela po požarnih stopnicah na samo streho šole. Streha hudinjske šole je ravna in brez težav sva se sprehajala po njej. Bil je vroč poletni dan, razgled na vrt in šolski okoliš pa zelo lep in dalekosežen. Premikala sva se na vse strani šole in navdušeno mi je razlagal o znamenitem hudinjskem šolskem vrtu oziroma parku ter o okolišu, od koder so k nam prihajali otroci. Spomnim se, da je vseskozi poudarjal prednost, ki jo ima naša šola pred ostalimi zaradi svoje ugodne primestne lege in čudovito urejenega parka.

Večkrat je poudaril tudi dobro sodelovanje in sožitje z učenci, starši in ostalimi krajani, ki so soustvarjali okolico šole in šolski utrip. In kot tretje, a morda najvažnejše, veliko je govoril o pomenu vzgoje otrok.

Najin sprehod po strehi šole je trajal kar nekaj časa in zame je bil to poseben dogodek – zdi se mi, da sem ravno takrat vzljubil to šolo. In dvanajst let kasneje sem postal ravnatelj Osnovne šole Hudinja, ki jo vodim še danes.

Od takrat sem bil na strehi šole še večkrat, nazadnje leta 2004, ko smo končali z obnovo šole in izgradnjo prizidka. Preuredili smo tudi okolico šole in mnogi obiskovalci, tudi naši nekdanji učenci, ne morejo skriti zadovoljstva nad sedanjo podobo in urejenostjo naše šole ter njene okolice.



Slika 3
Pričetek obnove
2000-2002
(Vir: šolski foto arhiv)

Tudi nad tem, kakšen odnos imajo naši učenci do šolske zgradbe ter kako lepo ohranjena in vitalna je ta naša petdesetletna slavljenka.

Sam pri sebi sem si obljubil, da bom septembra letos, ko bomo praznovali 50 letnico delovanja naše šole, ponovno odšel na streho šole, užival v pogledu na čudovito okolico in obujal lepe spomine. Pogled bo drugačen, kot je bil takrat, ko sem prvič stopil vanjo – a saj ni pomembno le tisto, kar vidiš, večkrat je še pomembneje tisto, kar čutiš.

Izročilo svojega prvega ravnatelja sem vseskozi spoštoval, saj sem tudi sam verjel v velik pomen dobre vzgoje otrok, spoštljivega odnosa do

otrok in staršev ter lepo urejene šole z okolico. Odlični rezultati na vseh področjih in velik ugled naše šole v Celju in tudi širše, več kot potrjujejo pravilnost dolgoletnega načrtnega dela na teh in številnih drugih področjih.

V lanskem šolskem letu sem napisal besedilo šolske himne, ki so jo učenci in starši naše šole zelo lepo sprejeli. Njeno besedilo govori o tem, kaj sem si kot ravnatelj šole prizadeval doseči v minulih 12-ih letih, odkar sem »na strehi« te šole:

Jutri pojdem v mojo šolo spet,
saj tam vedno prijazno sem sprejet.
Tudi kadar morda imam težave,
mi moja šola pravo pot pokaže.

Okoli naše šole barva je zelena,
a v mojem srcu modra in rumena.
Hudinjska šola močno zaupa vame,
to je šola, ki je najboljša zame.

Na hudinjsko šolo lepe le imam spomine,
v srcu modra in rumena nikoli ne izgine.
In ko jaz nekoč že velik bom gospod,
lepo o moji šoli govoril bom povsod.

Okoli naše šole barva je zelena,
a v mojem srcu modra in rumena.
Hudinjska šola močno zaupa vame,

to je šola, ki je najboljša zame.

Učenci 1. razreda pridejo vsak september skozi vrata šole z velikimi pričakovanji in dobre volje. Dobra šola je tista šola, ki v devetih letih šolanja poskrbi, da se ta velika pričakovanja in dobra volja ohranita – najpomembnejše, kar lahko stori šola, je, da pošlje otroka po pouku domov in se ima ta tedaj čisto malce raje, kakor se je imel zjutraj, ko je prišel v šolo. Strinjam se, da je to težko doseči – a je vendarle mogoče. Ponosen sem, da učenci 9. razreda iz naše šole odhajajo zadovoljni in hkrati težko. In vedno znova se radi vračajo.

Včasih se mi zdi, kot da so po strehi šole hodili tudi naši učenci – kajti le od tam lahko vidiš, kar je treba videti. In naši učenci vidijo prave stvari ...

Jože Berk

IV. 2. UPOKOJENA RAVNATELJICA GOSPA ERNA KREMENŠEK



Slika 4

Erna Kremenšek
upokojena ravnateljica
(Vir: šolski foto arhiv)

Bilo je veliko naselje na obrobju mesta Celja. Tam so bile kmetije s pridnimi kmeti. Med hišami se je razprostiralo veliko močvirnih travnikov in njiv. Otroci, ki jih ni bilo ravno malo, pa so obiskovali šolo v Celju. Pot do nje je bila kar dolga. Takrat ni bilo avtobusov in podobnih prevoznih sredstev. Zato je v ljudeh začela rasti želja, da bi tu, sredi naselja Hudinja, na enem zamočvirjenih travnikov, zgradili šolo. Končno sta se občina in država za to odločili in šola je začela rasti. Bila je lepa, velika in svetla stavba. Dobila je ime po partizanu - narodnem heroju Franju Vrunču - učitelju, ki je bil takrat žal že pokojni. Ubili so ga Nemci in umrl je tudi zato, da danes živimo v lepi, samostojni Sloveniji. Učitelji smo se zbrali pred šolo konec avgusta 1959. Prišli smo iz vseh koncev Slovenije, kjer smo že odslužili svoj kadrovski rok. Z žarečimi očmi smo gledali v lepo, novo stavbo, kjer bomo sedaj delili znanje in se srečali z novimi, vedoželjnimi otroki, ki bodo prihajali v to bližnjo stavbo.

Žalostno pa smo zrl v okolico šole, kjer so bili še kupi zemlje, globoki jarki in močvirna trava. Skupaj s prvim ravnateljem, dr. Jakobom Medvedom, smo sklenili - uredili bomo to okolje!

In tako smo začeli: Ustanovili smo delovno brigado, v kateri so lahko bili le dobri učenci. Bili so ponosni, da so lahko bili brigadirji in že v prvem letu opravili kar 4873 ur prostovoljnega dela v popoldanskem, prostem času. Tako je začela nastajati okolica - skalnjak, terarij, učilnice na prostem, akvarij, gozd z resavo, učne grede in kraški predel. Tem prvim predelom smo iz leta v leto dodajali nove - park, sadovnjak, nasad grozdičja, zelenjavni vrt. Poseben predel je dobilo igrišče - prava telovadnica na prostem z atletskim stadionom in vsemi igrišči za kolektivne igre. Res, da so nam pri najtežjih delih priskočila na pomoč celjska podjetja s svojo mehanizacijo, a večino dela so opravile roke otrok, učiteljev in ostalih delavcev šole. Veliko so nam pomagali tudi starši.



Slika 5

Pouk v naravi, več ljudi več ve.

1963

(Vir: šolski foto arhiv)

Kmalu smo postali znani daleč naokrog. Takrat so v Jugoslaviji za uspešno delo šol podeljevali posebno priznanje - Kipec kurirja Jovice. Le malo šol ga je dobilo - v Sloveniji le dve (mi in OŠ Žiri). In takrat smo postali povezani z vsemi republikami - s šolami, ki so ta kipec dobile. Vrstili so se obiski šolnikov, politikov in učencev iz cele Jugoslavije. Po treh letih smo dobili novega ravnatelja, ki je med nas prinesel nove zamisli in nov elan - Adija Marčiča. Med prvimi smo na šoli uredili svojo zobno ambulanto. Res, da takrat še s prenovljenim starim strojem, a mnogo zob naših učencev je bilo popravljenih. Nismo zanemarjali pouka. Vanj smo vnašali novosti in tako že

leta 1966 uredili kabinetni pouk. Učitelji so zavihali rokave in med zimskimi počitnicami preuredili učilnice, namenjene posameznim predmetom. Prvi smo v Celju v šoli uvedli proste sobote. Nasi učitelji so povezovali učitelje celjskih šol, saj so bili mnogi vodje aktivov posameznih razredov in predmetov.

Pobratili smo se z osnovno šolo v Čupriji. Iz leta v leto smo izmenjavali skupine učencev. Veliko naših učencev je spoznalo lep del Jugoslavije, saj smo se poleg teh izmenjav udeleževali tudi letnih srečanj Jovičarjev, ki so bila vsako leto v dragem kraju. Leta 1969 tudi pri nas. Imena naših učencev so blestela na mnogih tekmovanjih in srečanjih - tekmovanja iz znanja, športa, likovna, tehnična, glasbena srečanja, folklor, raziskovalne naloge ... Naši tehniki so tekmovali celo na zveznem srečanju v Beogradu. Tako iz leta v leto - vsako leto, nova generacija, novi uspehi, novo znanje. Ko sem prišla na šolo, nisem mislila, da bo moja pot na njej dolga 32 let.



Slika 6

Nastop folkloristov na šolskem igrišču

1972

(Vir: šolski foto arhiv)

Začela sem kot učiteljica v četrtem razredu, leta 1964 pa sem postala pomočnica ravnatelja. To delo sem opravljala polnih 23 let. V tem času sem lahko bolje spoznala učence, učitelje, ostale delavce in starše. Ko danes razmišljam o tem, se šele zdaj zavedam, da je bila to velika odgovornost, saj sem začela to delo opravljati že zelo mlada in neizkušena. A določene delovne naloge, situacije te prekalijo, nabiraš znanje pri kolegih na drugih šolah, iščeš

pomoč doma in tako leta minevajo. A moram priznati, da imam na ta leta lepe spomine. Delala sem z nepozabnimi ljudmi, ljudmi, ki niso nikoli znali reči - ne, ki niso nikoli obupali. Povezovalo nas je delo, zaupanje in veliko prijateljstvo. Otroci so mi sicer rekli »ta huda tovarišica«, a mislim, da smo vseeno bili prijatelji.

Kronično nam je primanjkovalo prostora, a smo vseeno uspeli vse svoje naloge dobro opraviti. Učiteljski kolektiv se je menjaval, prihajali so novi, le redki so odšli drugam. Tudi to je pomenilo, da smo dobra skupina. Da se počutimo v družbi vseh na šoli dobro. Zato jih je veliko ostalo do upokojitve. Leta 1987 sem postala ravnateljica šole s prijetnim občutkom, saj me je pri tem podpiral ves kolektiv. Delo se sicer ni veliko spremenilo, le odgovornost je bila večja. Z veseljem sem sprejemala prvošolčke in jih spremljala pri njihovem delu. Veliko učencev sem spoznala, imela sem jih rada.



Slika 7

Sprejem prvošolcev v pionirsko organizacijo v telovadnici šole
1968

(Vir: šolski foto arhiv)

Večkrat so posedeli v moji pisarni, kjer smo prijetno poklepetali. Moji kolegi učitelji so bili res »moji«. Z velikim veseljem smo skupaj delali, se veselili uspehov in bili žalostni ob nekaterih neuspehih. Naša velika želja po prizidku se je iz leta v leto bolj oddaljevala, improvizirali smo nove prostore na hodniku — knjižnica, glasbena učilnica, a prostorske stiske to ni rešilo. Odnosi s pobrateno Čuprijo so se ohladili, prijateljstvo se je ohlajalo in dokončno ohladilo. Vedeli smo, da tisti preprosti ljudje v Čupriji, s katerimi smo se družili, še vedno v srcu čutijo pridih davnega prijateljstva, a oblast je hotela drugače. A spomini živijo. Junija 1991 - štirinajst dni pred mojim odhodom v pokoj, sem se poslavljala od svoje zadnje generacije osmošolcev. »Letos odhajamo s Hudinje najboljši,« sem jim rekla. Vem,

da neumno, saj nam je bila vsako leto generacija osmošolcev, ko je odhajala, najboljša. V osmih letih smo jih vzeli za svoje, dajali smo jim znanje ter del sebe in tako je vsaka generacija odnesla s sabo košček našega srca.

Konec junija, moj zadnji delovni dan. Morali bi na piknik na Lisco, a smo obsedeli v zbornici, nemo strmeli v TV ekran, kjer so prikazovali, kako gori Brnik. Vojna! Tiščalo me je v prsih, nisem vedela, zakaj, zaradi vojne ali zaradi odhoda. Priznam, težko sem odhajala, saj sem zapuščala dober kolektiv, dobre otroke, dobre prijatelje, pa tudi pot, dolgo 32 let. In ko greš, odhajaš dokončno. Ostajajo pa spomini na lepa leta, lepe trenutke, na prijateljstvo. Tudi od lepih spominov se da lepo živeti, prijateljstva pa ostajajo.

Rada se srečujem z nekdanjimi kolegi in takrat se mi zdi, kot da sem po dolгих letih spet prišla domov. In ko hodim po mestu, obiskujem trgovine, delavnice, pisarne, bolnico, ambulate - toliko prijaznih nasmehov, toliko prijaznih besed. V vsem tem iščem del sebe, saj so to sami znani obrazi naših bivših učencev. Naša srečanja so prijetna. Takrat vem - rada sem bila učiteljica, pomočnica ravnatelja in ravnateljica. Trdno vem, da moje delo ni bilo jalovo - saj je ustvarilo poznanstvo, prijateljstvo, zaupanje in prijazen nasmeh. Še vedno rada spremljam delo šole ter se veselim uspehov učiteljev in učencev.

Erna Kremenšek

V. SPOMINI

V. 1. HRASTNIK ZORA - UVOD

V zgodnjih jutranjih urah so zvonile budilke in dramile šoloobvezne otroke, saj so se morali odpraviti na pot v šolo. Na Hudinji ni bilo šole, zato so vsako jutro peščili v okoliško šolo v Celju. Pot je bila dolga, na pot je bilo treba vsako jutro in ob vsakem vremenu, pa četudi je lilo kot iz škafa ali snežilo in so morali gaziti po celem snegu. Otroci in starši so si zelo želeli, da bi imeli šolo na Hudinji in počasi so te želje postale resničnost.

Na travnikih, ki so bili last kmetov Vas, Kandolf in drugih, kamor je vodila tako imenovana črna pot, se je začelo nekaj dogajati. Z akcijami Hudinjčanov in odločitvijo občine Celje, ki je odkupila zemljišče od lastnikov, je na teh travnikih začela rasti nova šola. Pri urejanju okolice šole – steze, vrta in igrišča so z udarniškimi akcijami pomagali starši in otroci. Vrt in park so s posebno ljubeznijo in pod strokovnim vodstvom učitelja Janka Prislana uredili tako, da je slovel daleč naokoli in so ga hodili občudovat od blizu iz vseh krajev Slovenije. Domačini so se z otroki radi sprehajali med gredicami in uživali v prelepih barvah pisanega cvetja, oko pa se nam je odpočilo v zelenih odtenkih. To je bil naš najlepši park.

Medtem pa je zrastle tudi šola. Bila je lepa, moderna, v tistem času najlepša daleč naokrog. Svoja vrata je odprla v jeseni 1959 in hudinjske nadebudneže sprejela v svoje razrede. Takrat je bil prvič uveden predmetni pouk do osmega razreda. Otvoritev je bila slovesna, prerezali so trak ob navzočnosti funkcionarjev in krajanov pod vodstvom ravnatelja šole, gospoda Medveda. Vsi pa se s spoštovanjem

spominjamo njegovega naslednika, ravnatelja gospoda Marčiča. Starše otrok je ob vsaki priložnosti povabil v šolo, nam jo razkazal in nas s prijetnimi predavanji seznanil z delom šole in razporedom naših otrok. Bil je dober strokovnjak na svojem področju, dostopen in topel človek. Starši smo ga spoštovali, otroci pa so ga imeli radi. Z novo šolo je Hudinja veliko pridobila in postala prepoznavna daleč naokrog /.../

V. 2. MAG. ALEKSANDER ŽIŽEK

Moji spomini na našo šolo 1975-1983

Moje spoznavanje hudinjske šole – tedaj Osnovne šole Franja Vrunča – se je uradno začelo v začetku septembra leta 1975, čeprav sem šolsko okolico, zlasti igrišče in park, v katerem so bile zame glavna atrakcija zlate ribice v betoniranem ribniku, dodobra spoznal že precej prej – med igrami in raziskovalnimi pohodi s svojimi vrstniki iz naselja vrstnih hiš onstran šolske mrežaste ograje in malce grozečega čebelnjaka.

Z odhodom v prvi razred, ki sem se ga neizmerno veselil, saj je zame pomenil težko pričakovan vstop v »odrasli« svet »ta pravih« šolarjev, sem dobil nov krog vrstnikov, zlasti pa novo »tovarišico« - Jožico Jazbec, ki je poskrbela za to, da se je naše navdušenje nad »pravo« šolo celo prvo leto ohranjalo in krepilo. Počasi smo se navajali na mirno sedenje v klopi in resno delo, ki so ga prekinjali le malica (imeli smo še prtičke iz blaga, ki smo si jih pogrnili na klop) ali »lahkotnejši« predmeti (likovni in glasbeni pouk ter telovadba).



Slika 8

Tako smo smučali некоč

(Vir: šolski foto arhiv)

V prvem razredu je tedaj med »obrede« uvajanja sodil zlasti svečani sprejem med pionirje, ko smo za dan republike, 29. novembra, s prisego (te nas je naučil načelnik Iztok Podbregar) postali člani Pionirskega odreda Živke Damnjanović (mi bi sicer raje imeli odred Franja Vrunča, a smo tega »posodili« pobrateni šoli v Čupriji) ter ob tortici in soku dobili še danes (vedno bolj) znamenite rdeče rutice in modre čepice z značko. Naš svet se je širil s spoznavanjem pomembnih ljudi na šoli: »tovariša« ravnatelja, ki smo se ga v enaki meri bali tako učenci kot učitelji, drugih »tovarišic« učiteljic in »tovarišev« učiteljev, ki smo jih najprej srečevali v vlogi »dežurnih« na hodniku, nato pa tudi kot razrednike ali učitelje posameznih predmetov, šolske zobozdravnice, ki smo jo obiskali vsaj enkrat letno, vrtnarja, hišnika, snažilk in kuharic.

Tako smo na simbolni in dejanski (z učenjem pisanja, branja in računanja) ravni postajali pravi učenci in se konec prvega razreda tudi znebili izdajalskih rumenih rutic, zaradi katerih so nas bolj »odrasli« šolarji vseeno gledali kot prave otroke. Predvsem šport in razne kulturniške skupine ter krožki so pri vključevanju v resnično »skupnost učencev« odigrali največjo vlogo. Spoznaval si učence višjih razredov, izmenjeval informacije in spoznaval šolo tudi z njene »neuradne strani«. Vseeno je bilo celotno obdobje razredne stopnje še vedno nekakšna pripravljalnica za vstop med šolsko elito – učence, ki so se med poukom selili v različne učilnice in ne le to, pomislite – vsako uro zamenjali učiteljico ali učitelja! To se nam je zgodilo v šestem razredu, ko smo končno prešli na enoizmenski pouk in za tri leta dobili novo razredničarko gospo Marto Horvat, ki nas je tudi učila matematiko – in to zelo dobro, če vzamem za merilo svoje tedanje ocene (precej pomembneje pa je bilo, da nas – matematičnih »genijev« zaradi matematike ni tlačila mora). Učenci na predmetni stopnji so tudi tedaj negovali številne mite in zgodbe o učiteljih, te zgodbe smo kot mularija na razredni stopnji molče in s strahospoštovanjem poslušali, kasneje pa tudi sami vneto širili naprej in dvigali svoj ugled. Take legende so se spletale recimo okrog gospoda Iva Tomažiča, ki je učil zemljepis, sovražil žvečilne gumije in klepetanje med poukom ter vsako šolsko leto »porabil« po eno leseno merilo, s kakršnim v trgovini merijo metražno blago, on pa je z njim kazal po zemljevidu in ga pogosto uporabljal za zvočno podkrepitev ukaza »Mir!«, ko se mu je zdelo, da preveč poslušamo drug drugega in premalo njega in njegovo razlago. V času brez devedejev, interneta in National Geographica je ukazal zatemniti učilnico, prižgal čudno »dišeč« projektor in nam uro ali dve kazal diapozitive krajev, o katerih smo

komaj kaj vedeli, a smo si jih ob njegovem pripovedovanju vsekakor hoteli nekoč ogledati in spoznati. Bil je predan planinec in nepogrešljiv vodnik na raznovrstnih planinskih pohodih – na Boču nam je po dveurnem gobarjenju iz zalog domske kuhinje in svojega »plena« pričaral nepozabno enolončnico. Izkazal pa se je tudi na enem izmed tedaj tradicionalnih obrambnih dnevvov, ko je med prikazom reševanja z višin stopil k oknu na hodniku v drugem nadstropju, pospravil očala v žep in se med občudujočima gasilcema in vesplošnim navdušenim vpitjem gruče na tleh, junaško spustil po platneni drči na tla. Bil je razrednik v paralelki a, s katero smo si bejevci ponavadi delili avtobus, skupaj z našo razredničarko pa smo bili deležni tudi njegove izčrpne razlage poti, po kateri smo se vozili. Ena takih poti nas je v dveh dneh zadnjega »končnega izleta« vodila proti Kranjski Gori, Planici, Trenti, Bovcu, Kobaridu in Tolminu. Priznam, da nas je bolj kot alpski svet in njegova kamninska sestava zaposlovala pričakovana zabava v hotelu v Kranjski Gori, ki se je začela z zelo odraslo večerjo v hotelski restavraciji, nadaljevala pa z nakupom kokakole v baru (za v sobo) in viškom večera – hotelskim diskom, kamor smo smeli seveda v spremstvu svojih razrednikov, ki ju lahko le pohvalim. Po celodnevnem krotanju petdeset glave množice nemirnih in silno pametnih štirinajstletnikov sta zmogla dovolj veselja še za družabne »nadure«, kar smo znali ceniti (še posebej potem, ko sta nas pohvalila in nam dovolila ostati še »pol urice«, ker smo bili pač pridni!). Žal je bil kasnejši neformalni del druženja ob kozarčku (kokakole!, hm ... z) v sobah malce oviran, ker je imel gospod Tomažič s svojega fotelja na hodniku prekrasen razgled po celnem nadstropju in je vsak poskus organiziranja sobnih zabav v kali in

gromovniško zatrl. Zjutraj pa spet novim dogodivščinam in zanimivostim alpskega sveta naproti.

Druga legenda številnih generacij učencev hudinjske šole je bila učiteljica kemije gospa Danica Žagar, za katero so imeli tudi ponavljalci in mučeniki kemije vedno le dobre besede. V obvezni modri halji, nizkih čevljih in z raskavim pozdravom je nekega junijskega dopoldneva namesto razredničarke vstopila v naš 6. b. »Drugo leto boste imeli kemijo, do takrat pa se boste naučili nekaj osnovnih formul,« je začela in v naslednjih desetih minutah popisala celo tablo z raznimi HCl , NaCl , H_2SO_4 in podobnimi uroki. Naenkrat se niti bližajočih počitnic nismo mogli več prav veseliti; tiho smo prepisali in obsedeli v klopeh. Pred koncem počitnic pa so seveda tudi največji frajerji formule lepo prepisali v nov zvezek in se jih v strahu božjem naučili, da je imela učiteljica veselje z nami (no ja, večinoma). Kljub temu da smo se Žagarjeve do konca osemletke dodobra navadili in jo uro za uro spoznavali kot prijazno, celo materinsko in zelo razumevajočo učiteljico, nas je bilo vse do konca prav sram, če se kemije pred testi in spraševanjem nismo učili – vsaj meni se je zdelo, da bi s tem pokazal nespoštovanje do nje in njenega truda, s katerim nam je razlagala včasih precej zahtevno in pusto kemijo. Danica Žagar je bila svojevrsten simbol šole in hudinjski original. Bežna srečanja z njo so bila še dolgo po končani osnovni šoli kot pozdrav iz mladosti, njene poti po Hudinji pa zaradi številnih znancev in bivših učencev, s katerimi se je z veseljem pogovarjala, večurno popotovanje.

Pouk v višjih razredih se mi je priljubil predvsem zato, ker so bili predmeti za razliko od splošnejših na razredni stopnji, bolj specializirani - zase lahko rečem, da se mi je najbolj dopadla zgodovina, ki je je bilo

dotlej v okviru spoznavanja družbe zame vedno premalo. Imel sem srečo, da je znala gospa Silva Izlakar svoj predmet priljubiti tudi tistim, ki jim zgodovina ni dišala, jaz pa pri zgodovini itak nisem rabil veliko spodbude. V osmem razredu je pouk zgodovine v a in b razredu prevzel tedanji ravnatelj gospod Adi Marčič, ki je podajal snov bolj na način »izbranih poglavij« - precej časa je posvetil zgodovini druge svetovne vojne (v Jugoslaviji in svetu), pogosto pa je tudi združil obe paralelki in nam »odpredaval« kako poglavje, pri tem pa je imel kljub petdesetim učencem primerno disciplino. Kdaj pa kdaj nas je kar med uro spodbudil tudi k petju, med temi nastopi pa smo seveda peli zlasti partizanske in revolucionarne pesmi. Že sama učna snov iz tega obdobja: prelomne bitke na razgibanih bojiščih, partizanstvo, nacizem, vohunstvo, poglavja iz medvojne slovenske zgodovine – je magnet zlasti za fante, če pa zna učitelj to tematiko tudi angažirano in zanimivo posredovati, se mu za pozornost, disciplino in nenazadnje niti za dovolj visoke ocene ni treba bati. Zanimivo je bilo njegovo spraševanje za zaključno oceno – neizprašanih nas je junija 1983 ostalo morda še pet ali šest sošolcev iz 8. b razreda in zaradi bližajočega se konca pouka ter »izvenšolske obveznosti«, zaradi katere je odpadla njegova ura (višji razredi smo odšli v mesto, kjer smo se v avli celjskega gledališča poklonili umrlemu revolucionarju Francu Leskošku Luki), nas je ravnatelj Marčič »naročil« popoldne kar v svojo pisarno. Pogovori v ravnateljevi pisarni ponavadi ne pomenijo nič dobrega, tokrat pa je bilo drugače. Stali smo pred njegovo pisalno mizo, na kateri so bile zložene skladovnice spričeval, ki jih je medtem podpisoval, in se počutili zelo pomembno. Ravnatelj nam je postavil nekaj vprašanj, poslušal, kimal in bil s slišanim očitno več kot zadovoljen, saj ni nikomur napisal nižje ocene kakor štirice, mi pa smo

pozdravili in zdrveli iz pisarne zelo ponosni na svoj prvi uspešno prestani »izpit«.

Z zgodovino in zanimanjem za dogajanje po svetu je bilo povezano tudi moje delovanje v »krožku OZN«, ki je na hudinjski šoli deloval pod mentorstvom gospe Silve Izlakar. Ti krožki so bili tedaj zelo priljubljeni, člani pa smo se sestajali enkrat tedensko, zložili klopi v krog (kot v pravi »generalni skupščini«) in posredovali poročila o svojih državah (vsak učenec je bil zadolžen za spremljanje dogajanja v eni ali večih članicah OZN) ter pripravljali različne referate, s čemer smo pridobivali izkušnje za kasnejše seminarske naloge. Dostikrat sem pristal tudi v recitatorskih skupinah za raznovrstne proslave (ob dnevu mrtvih, 1. maju, dnevu republike), s čimer je povezanih precej prijetnih spominov – eden takih je dejstvo, da sem dve ali tri leta na komemoraciji nastopil z isto recitacijo (hm, programa nisem izbiral sam!), ki se je začela s »prižgal bom lučko«, kar je pri drugih nastopajočih (večinoma so itak recitirali eni in isti) vedno znova sprožalo napade smeha, ki so ga skušali skriti za recitatorskimi mapami. Najbolj temeljito se je pripravam recitalov in proslav s pravo režisersko natančnostjo in nepopustljivostjo posvečal slavist gospod Janko Bervar – mislim, da sem Župančičev verz »Hodil po zemlji sem naši ...« na najrazličnejše načine ponovil kakih petdesetkrat, preden je bil zadovoljen. Gospoda Bervarja smo se precej bali zaradi njegovih nenapovedanih vaj iz slovnice (»vaja, datum«) – resnici na ljubo pa teh vaj niti ni bilo toliko, grozeč je bil že sam občutek, da utegnemo pisati to dovolj zoprno snov. Na splošno smo imeli precej raje književnost, večinoma tudi pisanje spisov, slovnica z različnimi analizami pa je temu ali onemu sošolcu dodobra priskutila in zagrenila spoznavanje

materinščine, čeprav sta se oba slavista (poleg gospoda Bervarja tudi gospa Ramšakova) zelo trudila s poenostavitvami in prizemljevanjem »visoke« slovenske slovnice.

S sošolci smo imeli srečo in smo v praktično nespremenjeni sestavi preživelih vseh osem let, kar je pomenilo, da smo doživeli konec osmega razreda precej »hudo« ločitev. Razen od sošolcev, s katerimi smo preživelih večino svojega dotedanjega življenja, smo se poslovili tudi od šole, ki nam je res veliko dala: učitelji so se praktično do zadnjega dne pouka trudili, da bi nam olajšali nadaljevanje šolanja z dobro popotnico v znanju in delovnih navadah – pravzaprav tisto »do zadnjega dne« ne drži povsem; gospa Darinka Bervar, naša učiteljica angleščine, je še po »uradnem« koncu pouka v 8. razredu za tiste, ki smo odhajali na družboslovno (zdajšnja I. gimnazija Celje) in pedagoško srednjo šolo (danes Gimnazija Celje-Center) organizirala enotedenski dodatni pouk, med katerim smo utrdili znanje in predelali že tudi prvo lekcijo iz srednješolskega učbenika. S tako trdno osnovo v praktično vseh predmetih smo imeli precej lažje delo od številnih sošolcev, ki so prišli na isto srednjo šolo od drugod – čeprav so morda prinesli s sabo enako ali celo boljšo zaključno oceno. Prav zato lahko pritrdim misli iz nove šolske himne o spoštljivem spominu na »svojo« osnovno šolo, ki je v teh petdesetih letih pospremila v življenje na tisoče otrok – z dobro popotnico in večinoma lepimi spomini.

Aleksander Žižek



Slika 9

Kolektiv osnovne šole Franja Vrunča

1959/60

(Vir: šolski foto arhiv)

V. 3. DR. IZTOK PODBREGAR, GENERAL

Moji spomini na OŠ Hudinja

Prav gotovo vsakemu človeku ostane v spominu ena najpomembnejših prelomnic, to je začetek šolanja na osnovni šoli.

Tako se tudi jaz z nasmehom na ustih spominjam mojih prvih stikov z Osnovno šolo Hudinja, kamor sem zakoračil tistega davnega leta 1969, to je pred 40 leti. Zdi se mi, kot da je bilo včeraj .

Imel bi kar nekaj težav, če bi poskušal opisati današnjim učencem OŠ Hudinja tisto Hudinjo in tisto šolo. Ne zato, ker je v mojih očeh tista šola bila najmanj tako dobra, kot je današnja hudinjska šola, najboljša za njene današnje učence, temveč zato, ker je naš celotni razvoj v teh desetletjih naredil tako velike korake, da jih težko dojamemo.

Morda samo en detajl, ki bo ponazoril te velike spremembe. V moji prvošolski učilnici smo nad tablo imeli nameščene bele in rdeče kroglice, ki so nam kot ročno računalno služile za seštevanje, največ do dvajset. To je bila tudi naloga v našem prvem razredu torej, da se naučimo seštevati in odštevati do dvajset. Že res, da smo nekateri to obvladovali že takrat do sto, kaj več pa seveda ne. Mladi geniji, ki danes začenjajo prvi razred, se ob teh stavkih lahko krohotajo, da je kaj.

V petem razredu sem bil eden redkih učencev, ki si je uspel takrat v tujini kupiti mali digitronček z osnovnimi matematičnimi operacijami. Seveda ga uradno nismo smeli uporabljati, pa vendar - to je bil vrhunec naše tehnologije in informacijskih znanj.

Današnji petošolec je rojen programer na računalniku in niso redki, ki s pomočjo informacijske tehnologije celo snemajo kratke filme in na spletu tekmujejo med seboj v tem, kdo je boljši režiser.

Ja, to je tisti velik korak, o katerem sem govoril. Prehajanje iz igre v življenje je pri nas bilo nekako bolj človeško počasno in smo se lahko tudi ozirali okrog sebe, kdaj tudi med rednim šolskim delom pokukali na lep šolski vrt in ga še dodatno obdelali. Lahko smo se zadržali na

kakšnem leposlovju malo dlje, kot je bilo potrebno, ali pa se igrali malo več, če se nam je zahotelo.

Verjetno je danes podobno, vendar v povsem novih okoliščinah osnovne šole, kjer je vse bolj standarizirano in urejeno, podrejeno nekim nam starejšim ne čisto jasnim ciljem prehajanja iz otroštva v življenje. Že mora tako biti.

Ko se sicer poredko še sprehodim okrog naše šole, pa še vedno začutim, da iz nje žari, da je to tudi moja hudinjska šola, in da sem tu dobil moje prve sošolce prijatelje in prve učitelje, brez katerih ne bi bilo vseh nadaljnjih pomembnih korakov v mojem nadvse zanimivem življenju.

Šoli želim še na mnoga leta in upam, da bom še uspeval slediti v korak vsem spremembam, ki nas čakajo v prihodnje.

Iztok Podbregar

V. 4. DR. SIMONA VENINŠEK – KAJBA

Z radovednostjo sem odprla kuverto z oznako hudinjske osnovne šole. Prepričana sem bila, da sem dobila vabilo za srečanje sošolcev, kateri smo skupaj gulili osnovnošolske klopi.

Prijetno pa me preseneti, da pripravljate nalogo ob 50 letnici šole. Ko gledam na svoje šolske dni z distanco več kot 30 let, najprej pomislim na dobre prijateljske odnose med učenci in učitelji. Še po toliko letih se mi zdi, da so učitelji svoje delo opravljali z dušo, neverjetnim entuzijazmom in veseljem. Čutili smo posebno pripadnost šoli. V mojem

obdobju je na šoli poučevalo kar nekaj zakonskih parov. Dolgoletni ravnatelj gospod Marčič z ženo Dragico, ki me je učila na nižji stopnji. Še so sveži spomini, s kakšno vnemo smo prepevali v pevskem zboru in uspešno sodelovali na vsakoletnem pevskem festivalu. Tovariša Vida in Pavle Bukovac sta bila sinonim za zborovsko petje. Milena in Mirko Kolnik sta nas navdušila za folkloro, živela je izmenjava učencev in obiski po Jugoslaviji. Pod njunim vodstvom smo dosegali zavidljive rezultate v atletiki in se borili na prvenstvih v rokometu in košarki, kjer je hudinjska šola vzbujala strah nasprotnikov.

Ponavadi učenje jezikov ni najbolj priljubljeno pri učencih. Tovariš Jano Bervar je poskrbel, da smo začeli z veseljem prebirati slovenske pesnike. S svojo duhovitostjo je poskrbel, da smo dekleta kar tekmovala v pridobivanju znanja iz slovnice. Ob praznovanjih je pripravil recitale, ki smo se jih z veseljem udeležili in napeto poslušali.

Tovarišica Darinka Bervar je bila naša priljubljena razredničarka zadnja leta. Bila je stroga, toda pravična. Temelji angleškega jezika, ki sem jih pridobila v osnovni šoli, so mi bili v pomoč še v gimnaziji. Med zakoncema je vladala posebna energija, ki smo jo občutili vsi, ki sta jih poučevala.

Naša učiteljica kemije Danica je bila »faca«.Vtisnila se je v spomin številnim generacijam in bila prepoznavna tudi stanovalcem naselja na Hudinji.

S ponosom in veseljem smo skrbeli za čudovit vrt, ki je obdajal šolo in ga razkazovali ob visokih obiskih. Bi bili današnji učenci tudi pripravljeni prostovoljno delati na vrtu?



Slika 10

Šola iz vzhodne strani, pred obnovo
(Vir: šolski foto arhiv)

V prijetnem spominu mi ostajajo tudi vse učiteljice, ki so me poučevale na nižji stopnji.

Še vedno si lahko prikličem v spomin cvetoča polja, preko katerih smo po daljši poti hodili domov. Na njihovih mestih danes stojijo veliki trgovski kompleksi. Tudi mi smo se v teh letih spremenili.

Čestitam vam ob 50 letnici šole in vam želim, da bi tudi vi tako radi in s ponosom hodili na hudinjsko šolo, kot sem to jaz in zrasli v odgovorne in uspešne posameznike.

Lep pozdrav

Simona (Kajba) Veninšek (OŠ končala 1975)

V. 5. DALIBOR ZUPANČIČ, SLIKAR

Nekoč...sedaj...

(ali Neodločno med učitelji in učenci OŠ Hudinja)

Ko hitim na hudinjsko šolo, me spremlja v avtu glasba Leonarda Cohena, ki je še kakšen ducat ali dva let starejši od nje, tako da se proti obema skupaj počutim skoraj kot nekakšen predmestni mulec. Pravzaprav bi moral napisati »podeželski mulec«, kajti takrat, ko sem jo obiskoval - tedaj še osemletko- je bilo predmestje, ki jo sedaj vse bolj na gosto obdaja, še popolnoma, od mesta odmaknjeno, podeželje. Sicer pa se mi spomini na tiste čase porajajo iz tedna v teden, saj se nahajam v njej vsak ponedeljek zvečer. V njeni telovadnici namreč igram košarko s prijatelji. Seveda ni ob tej pozni uri, razen snažilk, v šoli niti učencev in niti učiteljev, a je tudi to povsem dovolj, da me domišljija odpelje v čase, ko sem bil tudi sam eden izmed njenih osemletkarjev.



Slika 11

OŠ Franja Vrunča - Hudinja - Celje - SR Slovenija - SFR Jugoslavija
1959/60

»Brrrrrum! Brrrum!« zaropoče in iz stare Mariborske se pred šolo, s svojim nenavadnim in smešno ropotajočim avtomobilom, pripelje tovariš Rakun; učitelj fizike. Še psička, močno naježenega, a povsem prijaznega ima na zadnjem sedežu. Učenci, zbrani na ploščadi pred šolo, ga zbrano opazujemo, ko vstopa vanjo. Rakun, namreč ne psiček - da ne bo pomote - kajti slednji se ta čas raje spravi na kakšno nadležno bolho, ki se je udomačila na njegovem repu.

Mu je prav malo mar za fiziko; po odnosu do bolhe sodeč, bi bilo soditi, da je bolj vnet za biologijo. Psiček namreč, ne Rakun – da ne bo pomote.

In ko smo že ravno pri biologiji ... prav tedaj se pojavi na šolskem hodniku tovarišica Žagarjeva, oziroma »Žagarca«, kot jo kličemo učenci, kadar nas ne vidi in ne sliši. To pa je nadvse poredko, saj se mi zdi, da jo je kar naprej povsod polno. Če je ni v šoli, je pa zagotovo okoli nje. S pomočjo hišnika Čoha in celotnih razredov ureja terarij ali pa kakšno gredico v šolskem parku. Zanj pa se itak ve, da je ponos; tako učiteljev kot tudi učencev, saj se glas o šolskem parku »Osnovne šole Franja Vrunča na Hudinji« širi daleč preko mej naše domovine.

Tovarišica Žagarjeva me pokliče pred tablo in mi da za prerasat nek motiv iz učbenika. Ko končam, nam ga, s pomočjo risbe na tabli, natančno razloži. Glasno me pohvali, pred celim razredom, tako je zadovoljna z mojo »umetnostjo«. Moram priznati, da precej bolj kot pa mnogo let kasneje, ko se dogovoriva, da jo bom portretiral. Takrat sedi, tovarišica Danica Žagar pred menoj, v naslonjaču, in jesenska svetloba ji, skozi okno, počasi pada in tudi ugaša na obrazu. Ampak njene oči se še vedno iskrijo; prav tako močno kot včasih, ko nam je z zanosom pripovedovala o skrivnostih narave, ali pa se je, zaradi našega neznanja, znala silno hudovati na nas; njene učence.

Tako dolgo jo poznam, pa je ne morem in ne morem narisati. Saj sploh ne vem, kaj mi je.

Ne morem zadeti njenih oči. Ne morem zadeti njenega nosu. Ne morem zadeti njenih ust.

Risati svojo nekdanjo učiteljico je za umetnika izjemno težko. Verjemite mi!

»Ti, pazi, da me ne boš narisal tako, da se ne bom spoznala!« me opozarja iz naslanjača. »In, da mi ne narišeš brk!« mi še zagrozi.

A je že prepozno, da bi karkoli popravil. Jo že vidim, kako se dviga iz naslanjača in jo maha proti meni in risalnemu listu v mojih rokah.

»Kaaaaj!?! To, da sem jaz? Ali ti nisem rekla, da mi ne riši brčic pod nosom!«

»Pofff!« me klofne za uho. Pa čeprav že dolgo več nisem njen učenec. In še za lase me povleče.

(Ali vam nisem rekel, kako težavna je lahko takšna umetniška naloga?)

Kakšen dober teden se nato trudim, noč in dan, da bi ujel izraz njenega obraza. Na kilograme listov porišem. Da bi prodrl v skrivnost neke deklice iz Ribnice na Pohorju, ki je postala učiteljica biologije in kemije. In večkrat tudi moja zanimiva sogovornica, ob najinih naključnih srečanjih, pred hudinjskim marketom, še dolgo po tistem, ko sem končal osnovno-šolsko šolanje.

Kar naenkrat pa razred obnemi. Vanj stopi nova sošolka. Zdi se mi, da zardi, ko s pogledom išče, kam bi sedla in trči pri tem v mojega. Zase tako in tako vem, da sem rdeč kot kakšen Apač. Potem sede v klop

čisto blizu mene. Puli okoli vratu se ji rahlo razpre, ko se med kasnejšim narekom skoraj neopazno obrne proti meni.

Slovnica, ki me je vedno zanimala, in ki jo zna tako krasno razlagati tovarišica Koštomajeva, mi naenkrat postane »straaašansko« in straaahotno« dolgočasna. Najraje bi skozi tista velika okna učilnice poletel visoko med oblake in potem, sedeč na njihovih hrbtih, kot kakšen kavboj na svojem konju neskončno dolgo potoval, potoval, potoval. Nekam pač; kaj vem, kam? In kako krasno bi bilo, če bi bila nova sošolka z menoj. Mogoče ji bi lahko razložil kaj takšnega, kar še ne zna! Ali pa morda ona meni?

Potem pa mi pade na misel, da bi bilo najboljšo, če ji preberem kakšno pesem. Že res, da nočem nikoli, ko odrastem, postati pesnik, ampak v življenju so trenutki, ko ne gre brez poezije. Spomnim se, da sem v neki reviji bral pesmi, ki jih je napisala Jelena Tomanič, naša tovarišica za angleščino. Takoj, ko se vrnem iz šole, moram v domači knjižnici poiskati Obzornike in najti njene stihe.

»Dalibor Zupančič!« zaslišim odločni glas in pred mano stoji tovariš Kolnik. Atletsko razvit, kot vedno. »Sestavi ekipo za rokometno tekmo med učenci in učitelji!«

Zelo sem ponosen, da je on moj učitelj telovadbe. V časopisu sem videl njegovo fotografijo, ko je postavil državni rekord v deseteroboju. Prav tako kot tovariš Lešek, tudi učitelj telovadbe na hudinjski šoli, ki je državni prvak v skoku s palico.

Iz risalnice tam zgoraj pod streho šole, kjer se ob tovarišu Lavrenčiču sprošča moja risarska domišljija tudi tako, da včasih kar celemu razredu pomagam kaj narisati, se moram podati tja spodaj, blizu kuhinje, kjer je prostor za tehnični pouk. Komaj čakam, da mine. Pa čeprav se pri tovarišu Pevcinu spravimo na izdelovanje robota. Za tehniko res nisem najbolj nadarjen. To se mi pozna še danes, če se mi pokvari avto.

Po pouku imam esperanto. Pri tovarišicah Motohovi in Šalamunovi. Pripravljamo se za nastop v Splitu, kjer se dobimo z esperantisti iz številnih evropskih držav. Za tiste, ki tega ne veste: esperanto je univerzalni jezik, ki ga je sestavil Ludvig Zaamenhof, da bi z njim povezal ljudi vsega sveta.

Takole zveni: »Mi estas un knabino!« Po slovensko pomeni to: »Jaz sem deček!«



Slika 12

Razstava ob svetovnem dnevu Esperanta
(Vir: šolski foto arhiv)

»Drrriiiiiiiiiing« zaslišim znani šolski zvonec. On ne rabi esperanta, saj ga razumejo učenci vseh šol na svetu. Gotovo so si edini tudi v tem, da jim je ljubši, kadar oznanja konec pouka, kot pa, če zvoni za njegov začetek. Za hip me predrami iz spominov, čeprav pa v resnici sploh ne vem, od kod prihaja njegov zvok.

Hm; ali zvoni to po šolskih hodnikih, ali pa zvoni to samo v moji glavi?

Mogoče je to zato, ker sem bil pri ponedeljkovem basketu preveč nepreviden. Spregledal sem žogo, pa me je zabrisalo po telovadnici, kolikor sem dolg in širok. Ali pa je to posledica tega, ker sem se preveč prepustil spominom?

Po zaključku rekreacije se odhajajoč domov skozi nastajajočo noč zazrem na šolsko športno igrišče. Koliko nepozabnih trenutkov sem doživel tam ...

Rokometna tekma med učitelji in učenci je zelo napeta. Oni dajejo gole nam, mi pa njim. Gledalci so sestavljeni iz učencev (večina) in iz učiteljev (manjšina). Prvi navijajo za nas. Drugi pa za njih. Ko sodnik tekme, tovariš Bukovec, naš učitelj glasbenega pouka, tik pred koncem tekme zapiska sedemmetrovko, se pred mene, ki sem vratar, postavi tovariš Cafuta, učitelj zemljepisa.

Rezultat je neodločen. Ali mi ali oni? Ali pa oboji.

»Cafutek« se pripravlja na strel. Med gledalci zavlada tišina. »Buki« dviga roko, kar je znak za izvedbo sedemmetrovke.

»Tole moram ubraniti!« si mislim. »Zaradi vseh mojih sošolcev! In zaradi vseh mojih sošolk! In tudi zaradi vseh mojih učiteljev! In seveda, učiteljic!«

Pomislim na sošolca Adolfa Kukovca, s katerim sediva v zadnji klopi. V njegovem liku so zbrani vsi moji sošolci in učenci hudinjske šole. Potem pomislim na novo sošolko. Tudi v njej si zamišljam vse moje

sošolke in tudi vse ostale hudinjske učenke. In končno pomislim še na tovarišico Žagarjevo. Tudi v njeni podobi so zbrane vse učiteljice in vsi učitelji OŠ Hudinja. (Seveda; brez izjeme tudi vsi, ki jih v tem zapisu neposredno ne omenjam ...)

Tam iz desne, preko glav gledalcev, se mi prijazno nasmiha zgradba hudinjske šole. Eno njeno okno, tam povsem v zgornjem levem kotu, oddaja pomenljivo utripajočo svetlobo, in ker vem, da so šole zato na svetu, da se od njih kaj naučimo, mi je takoj jasno, kako naj ubranim sedemmetrovko.

Žoga obstane v mojih rokah, tam pred zgornjim levim kotom gola, ko tovariš Cafuta izvede sedemmetrovko.

»Bravo! Bravo!« vpijejo učenci. Tista nova sošolka pa je čisto tiho. A se mi smehlja tako lepo, da bi zaradi njenih pogledov prav gotovo ubranil tudi najmočnejši strel Martinu Krpanu. Pa čeprav bi ga, namesto iz sedmih, izvajal iz enega metra.

Tekma je končana. Sošolci so ponosni na nas, da smo igrali neodločeno z učitelji. Jaz pa sem enako ponosen na njih. Na vse moje sošolke in sošolce. In tudi na vse moje učiteljice in učitelje. In seveda sem še zdaj - in to prav posebno - ponosen na to mojo in tudi našo hudinjsko šolo.

Pa čeprav je stara že toliko let, kot jih pač ima na svoji grbi ... pardon strehi. A vseeno manj kot Leonard Cohen, ki je - če tega mogoče

ne veste - izvrsten kanadski poet, ki zna svoje pesmi odpeti na prav poseben način. Ampak vseeno več kot kakšen na hitro zgrajeni potrošniški center, kjer se police kar šibijo od najraznovrstnejše ponudbe, ki pa jo ljudje kupujejo izključno zaradi tega, ker je ne potrebujejo.

»Howgh!« so znali povedati Indijanci, ko so končali svoj govor. Minister Gregor pa nič; je raje stisnil rep med noge.

Prav gotovo zato, ker ni hodil na našo šolo ...

Dalibor Zupančič



Gospa Danica Žagar, učiteljica

risba

Dalibor Zupančič, slikar

V. 6. MAG. MAJDA POTRATA, POSLANKA

Povabilo, naj zapišem nekaj besed o svojem šolanju na hudinjski osnovni šoli, me je postavilo pred zahtevno nalogo, kaj izbrati in zapisati, ker imam na sleherno šolo, na kateri sem se učila ali sem učila, lepe spomine. Moje življenje namreč odločilno zaznamuje spoznanje, da je znanje temeljna vrednota. Zato ne sodim med tiste, ki jim je šola odveč, ampak med tiste, ki imajo šolo radi, in s pridobljeno izobrazbo se mi je izpolnil prvi življenjski cilj. Menim namreč, da izobrazba omogoča človeku lažjo in zanesljivejšo, varnejšo pot skozi življenje.

V novo osnovno šolo - takrat se je imenovala Osnovna šola Franja Vrunča - sem hodila tri leta. Pred tem sem štiri leta šolala na Prvi osnovni šoli, peti razred pa sem obiskovala na Tretji osnovni šoli. V svojem albumu imam kar zajeten šop fotografij, na katerih so moje sošolke in sošolci, hkrati pa mi pripovedujejo, da sem pela v pevskem zboru, plesala v folklorni skupini, nastopala z recitatorsko skupino, na telovadnih nastopih - skratka, šola mi je bila poleg vsega drugega tudi odlična pripravljalnica za javno nastopanje. Seveda pa ne morem mimo številnih prostovoljnih ur urejanja šolske okolice in športnega igrišča. Še zdaj sem ponosna na to, da smo bili po urejenosti okolice razpoznavni daleč naokoli. Z različnim rastjem zasajene celine, kar je ustvarjalo reliefni podobi polobel sveta, terarij in vijugave poti med različnimi grmovnicami so nastajali pod skrbnim očesom ravnatelja, profesorja Medveda, in prizadevnih učiteljic in učiteljev. Ne morem mimo dela v šolski zadrugi - bili smo najboljši, zato sem za nagrado potovala na novosadski velesejem in v Beograd. To pa ni edino, kar me veže na mojo

razredničarko Danico Žagar - ona je bila namreč prva, ki je vame vsadila misel, da fakultetna diploma ne sme biti moj končni izobraževalni cilj. Hudinjska šola mi je dala odlično osnovo tudi za gimnazijo.

Seveda pa je spomin na šolo tudi spomin na sošolke in sošolce. Stiki z večino njih so se pretrgali, ohranili pa zlasti s tistimi, s katerimi smo nadaljevali šolanje na gimnaziji. Iz tistih časov je še prijateljstvo z Zlato, ki prav tako živi v Mariboru, iz tistih časov imam rada potonike, ki mi jih je prinesla za rojstni dan sošolka, ki sem ji pomagala pri matematiki, iz tistih časov je tudi kak nežnejši spomin, saj veste ...

Ko sem začela hoditi na hudinjsko šolo, se je moja pot v šolo za polovico skrajšala, to je bilo sicer dobro, po drugi strani pa so se zmanjšale možnosti za ne vedno potrebne ovinke na poti domov: recimo za hojo čez travnike in ob potoku (nekoč mi je padla šolska torba v vodo), za obisk kakšne sošolke in podobne drobne radosti in nagajivosti. Zdaj se že skoraj štiri desetletja mimo šole samo vozim, ko grem na obisk ali po kakšnih drugih opravkih. Ampak vedno se ozrem proti šoli in preplavijo me spomini in hvaležnost vsem, ki so mi dali tako dobro popotnico za življenje.

Majda Potrata, poslanka

V. 7. MARGARETA JUTERŠEK, UPOKOJENA UČITELJICA

Moji spomini na Osnovno šolo Hudinja

Pravljica se začneja: Bilo je nekoč ... In res pred skoraj pol stoletja se je tudi zame pričela neke vrste pravljica na hudinjski osnovni šoli.

Po končanem četrtem razredu podružnične osnovne šole na Blagovni smo učenci imeli izbiro, da gremo v peti razred na Osnovno šolo Šentjur ali na Osnovno šolo Hudinja. Skupaj s starši nismo veliko razmišljali, ampak smo se kar odločili za hudinjsko osnovno šolo. Šola je bila takrat nova in to nas je verjetno prepričalo. Prometne povezave od mojega doma do šole so bile zelo slabe. Vsak dan sem prepešala 3 km do avtobusne postaje Žepina, od koder je vozil šolski avtobus. Ko pa je postalo topleje, pa sem se vozila v šolo s kolesom. Takrat je bila vožnja z avtobusom za nas učence nekaj posebnega. Še posebej se rada spominjam, kako smo deklice posedale v parku, ko smo čakale na odhod avtobusa izpred šole. Veliko smo si imele za povedati, dečki pa so nam radi nagajali. Enako je bilo na avtobusu. Mnogokrat se je zgodilo, da je voznik avtobusa ustavil sredi poti in odložil katerega od dečkov, ki je bil preveč nagajiv in je moral pot nadaljevati peš do doma. Ker je prišel pozno domov, ga je čakala doma še kazen. Ne vem, kako bi se to danes končalo.

V »hram učenosti« sem stopila z velikimi pričakovanji. Bilo mi je vse novo: okolje, sošolci, učitelji. Prvi šolski dan se mi je še posebej vtisnil v spomin. Pred nas učence je stopil razrednik Boris Šinigoj. Bil je strogega videza in vsi smo se ga bali. Navajeni smo bili namreč na same učiteljice. Kmalu smo spoznali, da je bil naš drugi ata, ki nas je razumel

in imel rad. Prav gotovo pa je moral biti strog, saj je bil naš »ljubečanski« razred najbolj živahen na šoli. Marsikatero neumnost so dečki ušpičili, a smo se znali tudi odkupiti.

Okolica šole še ni bila urejena, prav tako še nismo imeli igrišča. Naš razrednik je kmalu spoznal, da smo takoj pripravljeni poprijeti za lopate in samokolnice, ko se je urejalo igrišče. Veliko šolskih ur pouka nam je na ta način odpadlo in bili smo prav veseli. Seveda pa smo tudi popoldne udarniško delali.



Slika 13

Šola iz severne strani, pred obnovo
(Vir: šolski foto arhiv)

Na obiskovanje osnovne šole ostajajo lepi spomini. Učitelji so bili prijazni, a zelo strogi. Kriteriji ocenjevanja so bili višji in v razredu je bilo zelo malo odličnih učencev. Spominjam se učiteljic, ki so bile zelo urejene in sem jih občudovala. Učiteljica zgodovine je vstopila v razred, se najprej pogledala v ogledalo in si z roko pogladila lase. Šele nato je stopila pred učence. Za razliko pa je učiteljica gospodinjstva najprej pogledala po razredu, če je kje kakšen papirček. Učiteljica Iva nas je pri urah gospodinjstva zelo dobro naučila, kako se delajo rezanci. Ko smo razvaljali testo, nam je pod njega položila časopis, kar pomeni, da si ga moral zelo tanko razvaljati. Še danes uporabljam to metodo, čeprav obstajajo strojčki. Ure slovenščine so bile zelo prijetne in kar prekratke, saj nas je poučeval učitelj Jano. Bil je mlad in kar nekoliko ljubosumne smo bile deklice, ko sta postala par z lepo in modno urejeno Darinko-učiteljico angleščine.

Mnogo spominov bi se še dalo izbrskati.

Prav gotovo pa sem se najverjetneje ravno zaradi njih odločila, da jim želim slediti in sem se vpisala na Pedagoško gimnazijo. Po končani srednji šoli in Pedagoški akademiji v Ljubljani sem po letu dni službovanja v otroškem vrtcu Zarja po naključju izvedela, da na Osnovni šoli Franja Vrunča, kot se je takrat imenovala, potrebujejo učitelja za podaljšano bivanje. Bila sem sprejeta in moja velika želja se je izpolnila. Prišla sem v kolektiv, ki me je zelo lepo sprejel. Veliko učiteljev je še poučevalo, ki so bili tudi moji učitelji. Priznati moram, da sem imela kar nekaj treme pred njimi.

Delo z učenci me je zelo veselilo in zato sem vedno rada vstopila v razred. Prva leta službovanja sem imela pouk samo popoldne, ker sem imela podaljšano bivanje višje stopnje. Poleg domačih nalog, ki smo jih

opravljali, smo utrjevali učno snov, da so učenci popravili kakšno negativno oceno, saj so bili vključeni v podaljšani oddelek ravno zaradi učnega uspeha. Bili smo uspešni, saj so ob koncu šolskega leta vsi napredovali v višji razred.

Kasneje sem imela tudi oddelek podaljšanega bivanja v četrtem in petem razredu. Pogoji dela niso bili tako dobri kot danes. Učilnico smo si uredili kar v jedilnici. V času kosila pa smo jo zapustili in odšli na prosto. Mnogokrat so nam vonjave iz kuhinje vzburile želodčke, da smo postali lačni. Kuharice pa so nas vedno s sadjem potolažile do kosila.

Moje delovno mesto je bilo tudi na podružnični osnovni šoli Ljubečna. Ker se je učiteljica Mira upokojila z decembrom, sem v januarju prevzela njen prvi razred. To je bila lepa izkušnja. Ti učenci so mi zelo prirasli k srcu in sem jih spremljala do konca tretjega razreda. Bili so prijetni učenci in starši, ki so bili šoli zelo naklonjeni. Na to obdobje me vežejo lepi spomini.

Vrnila sem se nazaj na Hudinjo, ko se je upokojila učiteljica Verica. Dobila sem razredništvo tretjega razreda, v katerem sem ostala s presledki skoraj do odhoda v pokoj. Mnogo zanimivega sem doživela med učenci. Ko danes srečujem moje nekdanje učence, sem vesela, ko razberem, da so postali odgovorne, delovne in poštene osebe. Morda sem s svojim načinom dela dodala kamenček v njihov mozaik razvoja.

Kar prehitro je minil čas, ko sem se poslovila od mojih dragih učencev in sodelavcev. Še vedno rada spremljam njihovo delo in se veselim uspehov. Danes, po 38-ih letih, ko se spominjam svojega službovanja, mi je prijetno – bila sem srečna v poklicu.

Spremlja me misel: Učenje je potovanje, ki se nikoli ne konča.

Margareta Juteršek

V. 8. MARJANCA KOVAČIČ

Kadarkoli se v moje misli prikrade spomin na osnovnošolska leta, se čas v meni prestavi za toliko in toliko let nazaj, v tisto brezskrbno otroškost, ki je tekla pod povsem drugačnimi normami, pravili, zahtevami okolja ... kot je to danes merilo, v današnji kulturi pravil ...

S sošolci kompletne paralelke se srečujemo na obletnicah vsakih pet let. Zavezani obljubi, da se bomo tudi v bodoče ..., kajti naše vrste so se začele redčiti ... Tempo časa, hitrost življenja, boj za vsakdanji kruhek, bolezni ... nas jemljejo ... Nas je že manj. In vse manj nas bo, ne le zaradi vsega zgoraj navedenega, naravna selekcija pač teče v tej smeri, da redči naše vrste in iluzorno bi bilo pričakovati, da ji bomo pa prav mi ušli ... A vendar ...

Naša srečanja se začenjajo z ugotovitvijo, da smo v svoji biti popolnoma enaki fantje in dekleta, ki smo se razšli pred toliko in toliko leti, s solzami v očeh na šolskem dvorišču. Ne gleda na titule, socialne statuse, drage obleke in velike avtomobile ... v svoji najnežnejši biti ostajamo to, kar smo ... sošolci in sošolke, ki smo nekdam skupaj odkrivali vso znanost sveta ... Na isti šoli, v istem času, v istih učilnicah, z istimi učitelji ... z enako ali vsaj podobno radovednostjo sklepali prijateljstva, ki ostajajo ... skozi vsa ta leta ... In četudi so nas poti življenja zanesle na vse konce sveta, v enem večeru, vsakih pet let ujamemo to brezčasje in smo spet tam. V tistem času. Skupaj. Mi. Otroci tistega časa ... A ni to ena prelestna čudovitost, ki bogati naša življenja? Da nam uspe ta preskok?

Moj rojstni dan je vedno »nesrečno« padel v čas med šolskimi počitnicami. Prav posebej se spominjam tistega, ki je zabeležil številko sedem. Stanovali smo še v mestu, naša hiša na Hudinji je bila vsak dan večja in je obetala, da se bomo do začetka novega šolskega leta preselili na Hudinjo, kar je pomenilo tudi to, da bom v drugi razred začela hoditi tam. V veliko novo šolo. In po pripovedovanju vseh je to pomenilo tudi, da je to »najprestižnejša« šola na širšem celjskem, ki slovi daleč naokoli ... Seveda kot sedemletnica nisem razumela, niti mogla razumeti, kaj to pomeni. In ker sem za rojstni dan dobila drugo čitanko (takrat smo berilu tako rekli), je v moji otroški glavici začelo rasti neko strahospoštovanje do te stavbe učenosti, saj je tista čitanka bila nekakšen sinonim, da se bo potrebno na tej šoli še posebej veliko učiti ...

Spominjam se tovarišice (učitelje smo imenovali tovariš in tovarišica) Slave Šalamon. Sprejela me je v drugi razred, med otroke, ki so se med seboj že poznali. Bila sem majhna deklica, s prestrašenimi velikimi očkami, ki ni nikogar poznala v tej veliki, novi šoli (tako se vsaj vidim v svojem spominu), ki jo je tovarišica prijela za roko in jo popeljala do druge klopi v vrsti pri oknu ... Bila je nekako posebna, vsaj v mojem spominu ostaja takšna. Mogoče zaradi tega, ker me je »sprejela« na tej šoli in sem si jo zapomnila tudi po tem, da me je kmalu po začetku šole presedla k fantu, katerega sem morala učiti matematiko tudi doma, ker sva pač bila soseda. Še danes se znava nasmejati temu »učenju« matematike ...

Svojih novih sošolcev sem se kmalu navadila in si nekako našla mesto med njimi. Nekako sem se znebila občutka, da sem prišla iz bolj

»navadne« šole in se z veseljem podala v tretji razred. Kaj hujšega kot to, da so me starši prepisali v c razred, kjer spet nisem nikogar poznala, le zato da sem imela pouk v isti izmeni kot starši službo ... To se mi je zdelo zelo krivično, a časi so bili takšni, da otroci nismo smeli ugovarjati. Tako je bilo, kot je bilo, pa če nam je bilo prav ali ne ...

Ne vem, kako opisati, da bi si današnji otroci sploh znali predstavljati, o čem pišem ... Imeli smo zvezke, seveda drugačnih materialov od današnjih, kot so bila tudi nalivna peresa, ki so se polnila s črnilom in imeli smo »pivnike«. Tako se je reklo tisti »stvari«, ki nam je omogočala, da naši zvezki niso bili popackani, česar niso mogla zagotoviti nalivna peresa, ki so tako zelo rada »zalivala«. Najhujše, kar se ti je lahko zgodilo, je bilo to, da si pozabil ali izgubil ali bil kako drugače ob svoj pivnik, ko smo pisali »šolsko nalogo«. Tako se je reklo preizkusu znanja in ocena šolske naloge je štela veliko ... Kako veliko pravzaprav ne znam oceniti, niti ni toliko pomembno ob tem, kar želim zapisati ... Ne morem se prav spomniti, ali je bilo v tretjem ali četrtem razredu, ko sem ob pisanju te naloge bila brez pivnika in kako je po nekem čudnem naključju moje penkalo (tako smo imenovali nalivno pero) naredilo eno veliko packo na mojem izdelku, ki se je razlila po nalogi ... Z grozo sem poskušala rešiti, kar se je rešiti dalo, in sem poskušala »popivnati« kar z rokavom puloverja. Kaj hujšega! Nalogo sem še bolj popacala, nakar sem se še na mile solze razjokala. In česar ni uničilo penkalo, so še moje solze ... Kako je bilo potem z ocenjevanjem te naloge, se pravzaprav ne spomnim, spomnim se pa, da sem bila doma tepena, ker sem rokav puloverja zamenjala za pivnik ...

Takšnih in podobnih zgodbic se je skozi leta izobraževanja zgodilo veliko ...

Mogoče je prav, da z vami podelim svoj dnevniški zapis iz tistega junijskega dne, daljnega leta 1974, ko so se za mano in mojimi sošolci zapirala šolska vrata ... Zakaj? Ker sem ga prebrala tudi na 30. obletnici in ker vam lahko povem, kako ganjeni so bili nekateri moji sošolci. Mi je dejal eden njih – V tvojem dnevniku sem? In sem bil ves ta čas? S tem sem postal nesmrten ...

Včeraj smo dobili spričevala. Zaključna spričevala. Mi, največji gavnerji, kar jih je kdajkoli bilo na šoli, tako pravijo tovariši in tovarišice. Verjetno jim bo zdaj odleglo, ko nas ne bo več. Le kje so imeli pamet, da so nas lani tako grdo pomešali? Kaj smo bili res takšni idioti, da so nas morali kaznovati? Oni, ki so prišli iz a razreda, se sploh niso mogli navaditi na nas, cejevce. Kaj šele na bejevce in bivše čejevce. Kot da bi bili kužni ... A včeraj, ko smo se poslavljali, smo bili pa kar nekam skremženi. Na jok nam je šlo, kot da se ne bomo nikoli več videli. Vsaj dekleta smo bolj cmerava. Obljubljale smo si, da ne bomo nikoli pozabile teh let, ki smo jih preživele skupaj. Fantje pa, kaj naj rečem o njih? Eni so menda kar srečni, da grejo iz šole. Drugi pa - so kar nekam izgubljeni. Vendar hočejo biti frajerji... E, Višnar in Tovornik sta menda najbolj srečna, da je konec. In Strnad. Verjetno ne bo nikoli pozabil Križnika. Kolenc tudi. Ultravijolični zmazek. Le kje je Hrček, tovariš Dostal to pobral? Tiste ljubljenske tovarišice so bile spet v ospredju. Fantom je šlo kar na bruhanje. Parčki pa – eni so srečni, drugi čisto ubogi, ker se ločujejo. Bodo ostali parčki? Največji frajer je pa vsekakor Franja. Zanj

se je že lani vse končalo. Ni smela več hoditi v šolo. Srečnica. Zdaj le poje uspavanke svojemu sinku.

Kaj pa jaz? Ne vem, kaj bi naredila. Ko bi bilo vsaj odvisno od mene. Ja, bi že vedela kaj narediti. Uspeh imam sicer odličen, pa sem vendar tako zelo nesrečna. Rada bi se vpisala na gimnazijo, pa se ne smem. Nekoč v prihodnosti bi bila pisateljica ali novinarka. Šla bi živeti v Avstralijo, ali pa v Kanado. Kaj vem, tja nekam. Ko bom pa že stara in v penziji, bi se vrnila v Jugoslavijo. Sanje.

Ne, ne. Učiteljica pa že ne bom, pa če se ati še stokrat na glavo postavi. Naj me stolče kot vola, naj strga pas na meni, ne, na pedagoško pa že ne grem! Živa ne! Ko bi vsaj mami bila drugačna, ko bi me vsaj ona razumela. Sanje. Njej je važno samo to, da ji pospravim in zlikam, da lahko cele dneve poležava. Nekaj bom morala pogruntati! Ja, to bo. Nekaj si moram izmisliti. Grem pa že raje cesto pometati, kot pa na pedagoško. Le zakaj je tako obseden s to pedagoško?

Komaj že čakam, da bo avgust, da greva z Marjeto spet v Baško. Letos zadnjič. Že zdaj vem, da bo fino, ker bova v najstarejši skupini. Hvala bogu, da imam vsaj njo, da nama pustijo, da sva lahko skupaj, da lahko skupaj potoživa, kako zajebane ta stare imava. Srečnica. Ona je vsaj zaljubljena, čeprav nesrečno. Ona lahko vsaj sanja o svojem francoskem princu. Kaj pa naj jaz? Ah. Verjetno bom večno sama, saj Marjana nočem, drugi fantje se mi pa zdijo tako otročji. Vsaj v našem razredu. Za one iz drugih razredov ne vem, sem pa menda preveč sramežljiva, da bi si jih sploh upala pogledati, no, razen Pohija, s

katerim sva se skupaj učila že v drugem razredu in je doma blizu mene. Za fante sem menda nezanimiva, saj nisem športnica, pa tudi važička ne, da bi me opazili. Sem mala, ravna kot deska, Hana je enkrat rekla, da sem štoflc. Pa saj sem res tak mali štoflc, saj še moderčka ne rabim in to grdo plavo obleko sem morala obleči ... No. Sploh ni važno, kakšna sem. Sem, kakršna sem, zaljubljena v ljubezenske romane. Te pa res kar požiram. In sanjam o princu na belem konju.

Kaj bi dala, da bi vedela, kakšno bo moje življenje čez pet, deset let. Bom takrat kaj drugačna, kot sem zdaj? Ko bi le bila že samostojna in neodvisna od staršev! So tudi to sanje?

Ne glede na to, da so moji spomini vpleteni v popolnoma drugačen čas od današnjega, v čas ko so učitelji še otroke tudi fizično kaznovali, ko je bil učni program nastavljen za moje pojme mnogo bolj »vzgojno« kot danes ... v večini mojih vrstnikov ostajajo lepi spomini. Tudi na učitelje ... Sama imam dva učitelja, ki ju lahko izpostavim ob katerikoli uri dneva, meseca, leta ... Dva, ki sta me na nek način s svojim zgledom izoblikovala, predvsem pa v srčico mene položila ljubezen do lepe slovenske besede, svojih lastnih korenin in zavedanje, da je učenje tista vrednota, ki človeka spremlja skozi življenje, na katero naletiš na vsakem koraku ... in da ti le znanje v življenju odpira vrata. Ta »moja« izjemneža sta gospa Marija Ramšak in pokojni gospod Adi Marčič.

Ne vem najti pravih besed, kako se je gospa Ramšakova lotevala poučevanja slovenskega jezika. Spominjam se, da je bila zelo zahtevna, a hkrati toliko poštena v ocenjevanju, da mi je bilo učenje v veliko

veselje. Na moje takratne učne sposobnosti je znala položiti pomembnost, da nas le znanje lahko pelje v prihodnost in da je pri oblikovanju in pridobivanju nadaljnjih znanj zelo pomembno znanje materinega jezika. Takrat, v tistem času je bilo velikokrat izrečeno materin jezik namesto slovenski jezik. In potem se je zgodilo, da smo dobili sošolca, ki se je priselil iz Tuzle. Ne spominjam se natančno, če je bilo to v šestem ali sedmem razredu. Vem le to, da je bil za večino nas v začetku eno veliko »čudo«, kot da je prišel iz drugega planeta ... in seveda, temu fantu slovenščina ni bila materin jezik ... Spominjam se, da mu je gospa Ramšakova »dovolila« pisati spise v srbohrvaščini. Takrat nismo poznali delitve na srbščino in na hrvaščino, tudi jezik, ki smo se ga učili poleg angleškega, se je imenoval srbohrvatski jezik. Vse to pa je imelo za posledico, da je znal dobiti tudi kakšno boljšo oceno od nas, Slovencev ...

To so bili časi »bratstva in jedinstva«. Hudinjska šola je bila pobratena s šolo v Čupriji – ne vem več, katero ... Meje naše države takrat niso bile na Kolpi in Sotli ampak so poleg Italije, Avstrije in Madžarske, mejile še na Grčijo, Albanijo, Romunijo in Bolgarijo ... Živeli smo v državi, ki so jo izpod okupatorjevih škornjev osvobodili partizani ... To so bili časi, ko je bilo dobro poznati svojo lastno zgodovino. Pa ne le svoje lastne. Zgodovino Evrope. Da se grozodejstva 2. svetovne vojne, holokavst in morija ne bi nikoli več ponovila ... Imela sem to srečo, da me je novejšo zgodovino poučeval pokojni gospod Adi Marčič, takratni ravnatelj hudinjske osnovne šole, oziroma takratne OŠ Franja Vrunča ...

Bila sem ponosna pionirka in kasneje Titova mladinka. In nikoli se tega nisem sramovala. Srce mi je trepetalo v vznemirjenju, ko sem neko novoletno jutro (ali je bilo morda 2. januarja???) v mrazu stala ob cesti v Kumrovcu in čakala, da se je s soprogo pripeljal mimo in »mi« pomahal ... V tistem pomahu je bilo vse: srečno, zdravo ... in pridna si omladinka moja ..., ki je zrastle iz pionirke, v duhu pionirske zaobljube ... »Pred pionirsko zastavo obljubljam, da se bom marljivo in vztrajno učil. S svojim znanjem in pridnostjo želim zdaj in ko odrastem koristiti naši socialistični domovini Jugoslaviji in vsem njenim delavnim ljudem. Obljubljam, da bom zvest tovariš in dober človek. Vse moje delo in ravnanje naj pokažeta, da sem vreden otrok svojega ljudstva in vreden član velike družine narodov, ki hočejo po poti napredka, pravice in miru.«

Ponos. Tega me je naučil moj učitelj zgodovine. Biti ponosen na to, kar si. Pa ne le to ...

Bil je fantastičen predavatelj. Govoril je s tolikšnim zanosom, s tolikšno vero v tisto, kar pripoveduje, da sem/smo poslušali predavanja odprtih ust. Vendar zgodovina ni vsem otrokom priljubljeni predmet. Nekaterim je bila sila dolgočasna ... On je to vedel. In nam te ure naredil bolj prijetne ... Spominjam se, da so bile gostje naših zgodovinskih ur gospe iz Kozjanskega, ki so preživele grozote koncentracijskega taborišča ...

Si morete zamisliti, kaj je to pomenilo takrat? V živo videti tiste gospe? Ne le brati o njihovih usodah v šolskih učbenikih? Ne? Vem, da ne morete ... Sama imam odrasle otroke in še ne slab mesec nazaj sem

jih odpeljala na »pomnike« moje, naše zgodovine, katero je zapečatila 2. svetovna vojna ... Koncentracijsko taborišče Mauthausen, kjer je dedek prebil skoraj tri leta, sem prvič obiskala letos ... Graško pokopališče, kjer je pokopan drugi dedek, katerega so kot talca ustrelili Nemci leta 1942 ...

Bili so resnično drugačni časi. Takrat. A vendarle neizmerno lepi in polni, na katere še danes ostajajo lepi spomini ... Na šolo, na sošolce, svojo lastno otroško razposajenost, ne nazadnje na učitelje ...

Naj se poslovim z naslednjimi, mojimi verzi:

Postoj mladost!

Izbranka hrepenenja!

V svojem notranjem zorenju,

v navdihu jutere, zarje ...

so leta dala ti modrost ...

Očarano te zaobjamem,

vihar skrivnosti,

toplo drhteči krik pomladi,

ki se prelivaš v vetru,

v šepet jeseni ...

Nekaj pravljичnega je

v tem razponu časa ...,

ki zapeljivo pregibajoč

menjava melodije ...,

vse do popolnosti tišine ...

Kovačič Marjanca

V. 9. NICK JOKIČ, UČENEC 9. RAZREDA

Ime mi je Nick Jokič. Na Osnovno šolo Hudinja me vežejo zelo lepi spomini. Ko pomislim na prvi šolski dan, se mi na ustnicah zariše nasmeh. V meni se zbujaajo vsi lepi spomini, kako se je vse začelo. Kako smo se s sošolci spoznali, skupaj spoznavali nove reči, se med odmori kot nori lovili po razredu in učiteljico jezili. Čeprav nas je ta skušala pomiriti, smo bili vedno divji in polni zanosa. Skupaj smo se igrali, sanjali, se smejali in včasih tudi jokali.

Prvega šolskega dne ne pozabiš nikdar. Ko sem prvič stopil v razred, sem bil sramežljiv deček, ki še ni vedel, kaj ga v šoli čaka. Bil sem malce prestrašen, a sem se kar kmalu pomiril, ko sem opazil, da nisem edini. Učiteljica nas je toplo pozdravila in nam vlila poguma. Kmalu nas ni bilo več strah in tudi sramežljivost je po nekaj dnevih izginila. Dan za dnem smo si postajali vse bližji. Tudi po pouku smo se še naprej družili in igrali. Leta so hitro minevala. Skupaj smo rasli, odraščali in se tudi spreminjali. Igrače smo zamenjali za različne konjičke, nekateri so se posvetili glasbi, drugi športu. Ta šola mi je omogočila veliko lepih in zabavnih trenutkov, saj sem lahko pokazal svojo kreativnost in znanje.

Še posebej sem bil zadovoljen in počaščen, ko sem smel odigrati bobne na čudovito uglasbitev Prešernovega Mornarja, saj so bobni moja največja strast.

V velikem spominu so mi ostale tudi šole v naravi, kjer smo se naučili veliko novega ter spoznali prelepe kraje. Seveda so bile prav šole v naravi za vse učence dogodek, katerega smo se vsakič posebej veselili, saj smo imeli še več časa za skupno druženje in uživanje v prelepi naravi.

Še posebej v nočnih urah je bilo pestro, saj nikakor nismo hoteli zaspiti in smo se pozno v noč pogovarjali. Včasih smo bili preglasni in takrat so nas obiskale učiteljice in nas opozorile, da je čas za spanje in da bo naslednji dan naporen dan. Veliko časa sem s prijatelji igral nogomet, košarko ali pa igrice človek ne jezi se. Uživali smo v naravi in ob vsakdanji dobri hrani. Manjkalo pa ni niti smešnih prigod, katere nas še danes do solz nasmejejo.

Ko pomislim na osnovno šolo, se spomnim naših prijaznih učiteljev in učiteljic, ki so nas potrpežljivo vodili skozi nemalokrat trnjevo pot odraščanja. Vedno so nam bili pripravljeni pomagati in svetovati, kadar smo potrebovali pomoč.

Naša šola je čista, lepa in urejena, je vzgled vzorne šole in prijetnega prostora za otroke, ki tukaj pustijo kar lep del svojega otroštva. Šola je vedno izžarevala pozitivno energijo in vsak dan znova sem se razveselil, ko je v moji sobi zazvonila budilka in me opomnila, da je čas za šolo. Všeč mi je tudi, da je šola zelo sodobna in opremljena z veliko računalniki, kar je za mladino v današnjem času še posebej pomembno, saj se vsak dan znova srečujemo z računalniki.

Pohvaliti je potrebno tudi vse aktivnosti, ki nam jih je šola ponujala. Mednje sodijo krasni izleti v naravo, zanimivi športni dnevi, šole v naravi, kulturne prireditve, različni krožki in še mnogo drugih stvari, ki so nam, učencem, bile v veselje. Še posebej mi bodo ostali v spominu prireditve *Bodi idol Hudinje*, kjer so se dokazali najboljši pevci in pevke Hudinje in vsi ti prelepi glasbeni večeri ter šolski plesi, kjer smo se s prijatelji družili in uživali v plesu in glasbi.

Nikoli ne bom pozabil tudi vseh imenitnih prireditev, ki so se odvijale na šoli, in katerih smo se učenci in učenke zelo radi udeleževali. Na prireditvah smo lahko tudi sodelovali in prispevali delček sebe.

Vsi ti lepi spomini bodo kmalu le še preteklost.

Sedaj sem star 14 let. Vedno bolj se približujem koncu osnovne šole in vsakič, ko pomislim na to, me malce zbode v prsih. V veselje mi je bilo odraščati in se izobraževati v tako urejeni šoli, kjer sem se vedno počutil kot doma. S sošolci in učitelji se bomo razšli in šli vsak svojo pot. Nekateri se bomo morda na tej poti še srečali, drugi se bomo razšli, a vselej bodo ostali spomini na stare šolske dni.

V.10. HRASTNIK ZORA - ZAKLJUČEK

/.../ Minilo je petdeset let. V tem času so šolski prag prestopile številne generacije ukaželjnih. Šola pa se ni postarala, nasprotno, pomladila se je. Dobila je veliko novo telovadnico, z rumeno fasado pa je še bolj prijazna kot včasih. Tudi njena notranjost, ki jo krasijo številni otroški izdelki, priča o tem, da je šola še vedno mlada.

Ko se danes sprehajam po šolskem parku, se zavem, da se šola, ki je tako polna otroškega smeha, ne more nikoli postarati.

Zora Hrastnik

VI. FRANC PLANINŠEK, KMET - INTERVJU

1. Kaj je bilo tukaj pred tem, kjer je sedaj šola?

Na tem mestu je bilo nekoč nogometno igrišče. Pot, ki je vodila tod, se je imenovala Črna pot. Okoli pa so bili travniki in njive. S tem ko so začeli graditi šolo, ni bilo več igrišča pa tudi Črne poti ne več.

2. Ali se spomnite, kako so gradili šolo?

Šolo je gradil Gradis, vendar ni bila kvalitetna gradnja, ker takrat ni bilo tako kvalitetnega gradbenega materiala.

3. Kako pa je bilo, ko je bila šola zgrajena?

Predvsem so takrat otroci hodili v šolo bližje. Včasih smo obiskovali I. osnovno šolo, tako imenovano okoliško šolo. Pot je bila kar dolga, no in z izgradnjo šole so otroci imeli krajšo pot. Kraj pa je s šolo tudi zaživel. Sčasoma je dobila šola velik vrt in park, igrišče ter tudi na zelenjavni vrt ne smem pozabiti, ja, pa tudi čebelnjak je bil. Otroci in učitelji so veliko delali, imeli so brigade. Ta vrt oziroma največjo zaslugo je imel g. Prislan in takratni ravnatelj g. Medved. To je bil velik vrt, ki so si ga hodili ogledovat iz cele Jugoslavije.

4. Kako ste sodelovali s šolo?

Po ravnatelju g. Medvedu je prišel ravnatelj g. Marčič. Na njega imam posebno lepe spomine. Vrt je z njim živel naprej in šola je dobila takrat veliko jugoslovansko priznanje kipec kurirja Jovice za najbolj urejen vrt v jugoslovanskem merilu.

Gospod Marčič je bil ljudski upravitelj in zelo sposoben človek. Spominjam se njegovih roditeljskih sestankov, ki sem jih obiskoval, saj so vsi trije moji otroci obiskovali to šolo. Ko je govoril on, govoril pa je preprosto, kratko, a je "veliko povedal". In bila je takšna tišina, ko je govoril, da si slišal muho leteti. Imel je dar govora in si mu lahko zaupal. Velikokrat je prišel k nam na obisk, a vedno je najprej pogledal v hlev k živini. Poznal je vse krave in vedel, katera je breja. Zanimal se je, kako gospodarimo in to je bilo za nas prijetno.

Če smo kmetje na Hudinji v jesenskem času potrebovali pomoč pri delu (na njivi, v sadovnjaku ...), so prišli učitelji z učenci in nam pomagali. Delo je bilo tako hitro opravljeno. Jaz pa sem jim v jeseni zato pripeljal jabolk, da so jih jedli za malico. Pomagal sem tudi z vožnjami, ker sem imel tovarnjak in nikoli mi ni bilo težko za šolo pripeljati, kar so potrebovali, tudi gnoj za gnojenje vrta in drugo. Spominjam se, da so tudi starši poprijeli za delo, če je bilo treba. Na zelenjavnem vrtu so pridelali veliko zelenjave, da so jo imeli za zimo. Šola je imela tudi manjši sadovnjak in nasad ribeza. To je pripomoglo k dobremu gospodarjenju. Otroci so se s tem veliko naučili in bili povezani. Spominjam se, da so kljub temu da je šola bila mnogo strožja kot danes, in prav je bilo tako, veliko sodelovali, se spoštovali in delali.

Ni prav, da danes učitelj nima nobene oblasti nad otroki. Starši in šola so tisti, ki vzgajajo otroke.

VII. SODELOVANJE ŠOLE S KRAJEM

V vseh teh petdesetih letih, kar šola stoji, je v kraju pustila svoj pečat.

Šola s krajem, v katerem stoji, biva in sodeluje, živi v sožitju.

Ravno tako učenci od krajanov bogatijo, dobivajo znanja in spoznanja. Učijo se za življenje. Šola je za vsak kraj pridobitev in taka je tudi hudinjska šola. Šola prinese mladost, razigranost, veselje, včasih tudi kakšno neprijetnost, ki pa je za razvoj nepotrebna.

Šola izobražuje otroke krajanov, jih vzgaja, nudi prostočasne dejavnosti, s katerimi se vključuje v kraj.

Mestna četrt in šola sta povezani in druga brez druge sta manj privlačni. Šola nudi krajanom prostor za volitve, prireditve, telovadnico za krajane, v kateri si nabirajo moči in krepijo zdravje. Učenci ustvarjajo pri likovni vzgoji za potrebe razstav mestne četrti, tako iz nižjih kot višjih razredov. Ustvarjalne delavnice potekajo pod mentorstvom učiteljic, npr. velikonočne, prav tako oblikovanje scene v telovadnici za prireditve medgeneracijskih srečanj.

Učenci sodelujejo s kulturnimi programi, igricami na raznih prireditvah, kot so prazniki mestne četrti in ob posebnih priložnostih, npr. komemoracijah. Obojestransko sodelovanje s klubom Modnost – učenci s kulturnim programom, klub pa z znanjem, ki se prenaša iz starejših na mlajše, razne ročne spretnosti.

Tudi pevski zbor OŠ Hudinja sodeluje vsako leto v decembru, ko se na večerji ob zaključku leta zberejo upokoenci mestne četrti. Prav tako praznik MČ Hudinja ne mine brez sodelovanja mladinskega zbora ob tej priložnosti. Z veseljem lahko pohvalimo sodelovanje s kmeti, ki so veliko

prispevali k vzgoji in prepoznavanju dela na kmetiji. Mi smo jih radi obiskovali in te kmetije so: Planinšek, Jager, Glinšek in na Lahovni Vidmar in Kračun. V nekem obdobju so učenci hodili in pomagali celo pri delu. To je v zadnjem času zamrlo, kar pa je zelo škoda. Hvala jim, ker so s tem veliko prispevali mladim, ki v današnjem času vse manj vedo o življenju in delu na kmetiji.

V upanju, da to sodelovanje in še več ostane za vse generacije!

VIII. ZAKLJUČEK

Tebi

(posvetilni sonet OŠ Hudinja)

*Letos mineva petdeset let, odkar si zagledala luč sveta.
Mnogo pota si prehodila, se vsak dan novega življenja veselila,
vsem učencem znanje in izkušnje si delila.
Vedela si vse o vseh – od glave do petá.*

*Kaj vse o tebi bi izvedela,
če stene bi spregovorile, se z mano veselile
tvojega jubileja – oči se moje bi iskrile.
A ti vsa ta leta tako tiha si bila.*

*Ti nam si v ponos, imamo te vsi radi,
nate imamo lepe le spomine,
tudi potem, ko ne bomo več mladi.*

*Ti nam si dobra vila v hudi sili
in če tako ostane še naprej,
čez petdeset let se znova bomo veselili.*

Nick, Pina, Mateja in Helena



Slika 14
Šolski kolektiv
julij, 2008
(Vir: šolski foto arhiv)

IX. LITERATURA IN VIRI

- Raziskovalna naloga naše šole: Štirideset let Osnovne šole Hudinja
- Brošure o naši šoli
- Kronike
- Janko Orožen: Oris sodobne zgodovine Celja in okolice (1941 – 1979), Kulturna skupnost občine Celje in Turistično društvo Celje, 1980.

IX. 1. PISNI VIRI

- Prof. Jože Berk, ravnatelj OŠ Hudinja
- Erna Kremenšek, upokojena ravnateljica
- Hrastnik Zora
- Mag. Aleksander Žižek
- Dr. Iztok Podbregar
- Dr. Simona Veninšek – Kajba
- Dalibor Zupančič
- Mag. Majda Potrata
- Margareta Juteršek
- Marjanca Kovačič
- Nick Jokič

IX. 2. USTNI VIR

- Franc Planinšek

X. ZGOŠČENKA

IZJAVA

Mentor (-ica) , Helena Klemen in Mateja Hrastnik, v skladu z 2. členom Pravilnika raziskovalne dejavnosti »Mladi za Celje« Mestne občine Celje, zagotavlja, da je v raziskovalni nalogi z naslovom Ne mojih, ampak njenih petdeset let, katere avtorji (-ice) so Nick Jokič in Pina Umek :

- besedilo v tiskani in elektronski obliki istovetno,
- pri raziskovanju uporabljeno gradivo navedeno v seznamu uporabljene literature,
- da je za objavo fotografij v nalogi pridobljeno avtorjevo (-ičino) dovoljenje, ki je hranjeno v šolskem arhivu;
- da Osrednja knjižnica Celje sme objaviti raziskovalno nalogo v polnem besedilu na knjižničnih portalih z navedbo, da je raziskovalna naloga nastala v okviru projekta Mladi za Celje,
- da je raziskovalno nalogo dovoljeno uporabiti za izobraževalne in raziskovalne namene s povzemanjem misli, idej, konceptov oziroma besedil iz naloge ob upoštevanju avtorstva in korektnem citiranju.

Celje, 20. marec 2009
Podpis mentorja(-ice)

DOVOLJENJE ZA OBJAVO
AVTORSKE FOTOGRAFIJE V RAZISKOVALNI NALOGI

Podpisani, Boštjan Štih, izjavljam, da sem avtor fotografskega gradiva navedenega v priloženem seznamu in dovoljujem v skladu z 2. členom Pravilnika raziskovalne dejavnosti »Mladi za Celje« Mestne občine Celje, da se lahko uporabi pri pripravi raziskovalne naloge pod mentorstvom Helene Klemen in Mateje Hrastnik z naslovom Ne mojih, ampak njenih petdeset let, katere avtorji (-ice) so Nick Jokič in Pina Umek :

Dovoljujem tudi, da sme Osrednja knjižnica Celje vključeno fotografsko gradivo v raziskovalno nalogo objaviti na knjižničnih portalih z navedbo avtorstva v skladu s standardi bibliografske obdelave.

Celje, 20. marec 2009
Podpis avtorja:

Priloga:
- seznam fotografskega gradiva